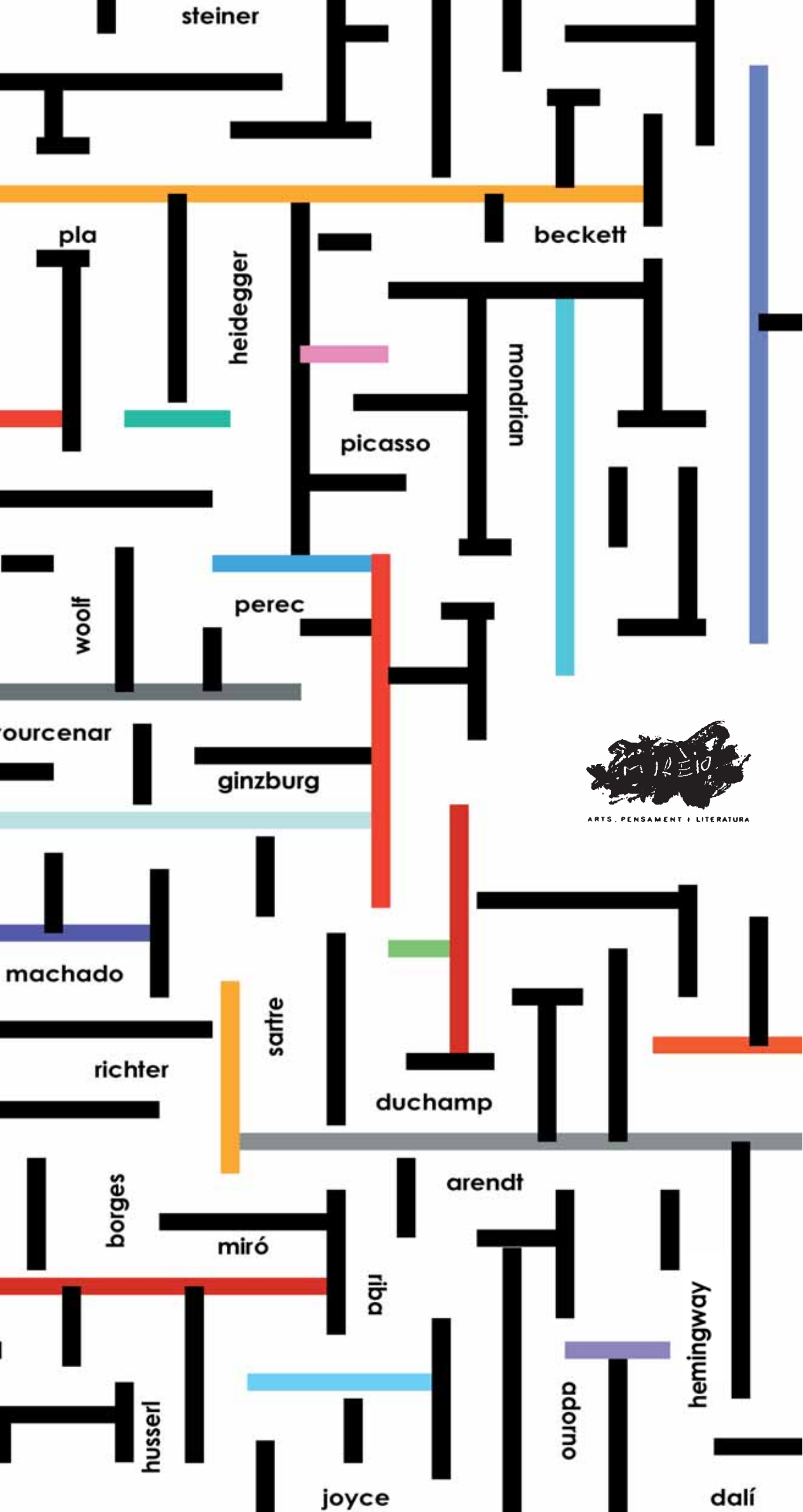

C R È D I T S

Edita: Escola Frederic Mistral - Tècnic Eulàlia,
Escola Avenç i Escola Ramon Fuster

Direcció i disseny: Xavier Aballí

Col·laboradors: Editorial
Ramon Pecanins

"Mirèio" nº 20 2007

Sumari

Editorial	4
St. Jordi 2007. Primers premis Escola Avenç	5
St. Jordi 2007. Primers premis Escola Ramon Fuster	16
St. Jordi 2007. Primers premis Escola Frederic Mistral - Tècnic Eulàlia	27
Arts Plàstiques 2007	47

P R E S E N T A C I Ó

Una escola no pot ser un lloc aïllat, al mig d'una ciutat, dedicat a transmetre coneixements, sense tenir en compte el lloc on es troba. Una escola forma part d'una societat que té uns valors, unes normes, una història, unes característiques, unes llengües... que, també, s'han de transmetre.

La transmissió de tot això, però, no es pot fer a cegues, improvisant. Cal sintetitzar-ho i explicar-ho; en aquest cas, la síntesi de tot el que pretenem des de les escoles de la Fundació Collserola queda reflectit en el nostre Projecte Educatiu. Un dels principals objectius d'aquest Projecte és aconseguir que els alumnes arribin a l'edat adulta formats integralment.

Per aconseguir-ho, des de les escoles creiem en la importància de fomentar la cultura des de la creativitat. Per això, entre altres activitats, la celebració dels Jocs Florals i de la Diada de les Arts Plàstiques, dues activitats que pretenen desenvolupar i potenciar les qualitats artístiques dels nostres alumnes.

En aquesta nova edició de la revista Mirèio, us presentem els guanyadors d'enguany del certamen literari i del concurs de les Arts Plàstiques.

PUNT DE TROBADA

De tant en tant, dins del món educatiu surt un benaventurat dient-nos que l'educació és l'afer més important d'un país. Benaventurat en el sentit etimològic, és clar, d'aquell que s'aventura d'una manera positiva. Si no es tracta d'algú a qui li agrada parlar per parlar, acostuma a argumentar raonadament la seva afirmació amb diversos tipus de consideracions.

Algunes són econòmiques, com ara: A) La societat del coneixement exigeix, i exigirà, de cada país un gran esforç en la formació de les noves generacions, per tal de garantir una inversió en I + D que sigui suficient per mantenir i incrementar el seu nivell de benestar. B) A un 1% invertit en educació primària, li correspon un creixement econòmic, també, d'un 1%; si la inversió és a secundària, a batxillerat o a formació professional, el creixement econòmic que produirà, serà d'un 3%.

D'altres, posen l'èmfasi en els aspectes socials més que en els econòmics. Parlen, per exemple, de l'educació com a eina indispensable per a la cohesió social i, en aquest sentit, demanen un esforç per garantir a tothom un mateix punt de sortida; una igualtat d'oportunitats.

Hi ha qui no es preocupa tant dels aspectes macro i es concentra en els aspectes que incideixen més directament en l'educació dels seus fills. Situats en aquesta perspectiva, els uns reclamen de l'educació una resposta que permeti afrontar, amb competència o competitivitat, depèn, els reptes de la vida social; els altres creuen que l'educació s'ha de centrar a proporcionar i ensinistrar l'alumne en l'obtenció i la recerca del més alt grau de felicitat possible.

Tot això si ens quedem, només, en el nivell d'expectatives, sense baixar, encara, a establir la relació dialèctica, o la condició de possibilitat, entre aquestes expectatives i les realitats de l'alumne, de la família, del mestre o de l'escola.

I és que l'ensenyament admet múltiples mirades que, afortunadament, no s'exclouen entre elles. La realitat del món i de l'ésser humà és tan complexa que tenim arguments per fer nostre, encara que parcialment, qualsevol d'aquests esguards. El nostre desideràtum seria, probablement, el d'una sàvia modulació de la pressió educativa de la família i de l'escola, segons els escenaris que toquin viure i les aptituds que puguin tenir els nostres fills.

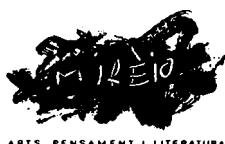
Això exclou, d'entrada, qualsevol tipus d'actitud educativa dogmàtica i convida a considerar l'educació com a punt d'harmonització, d'integració o de trobada d'elements diversos i parcials que es completen els uns als altres i troben la plenitud, només, en el tot.

Però si deixéssim estar aquí les coses, obriríem un espai massa gran a l'oportunisme educatiu, o al relativisme, tant se val; i no es tracta pas d'això. L'escola ha d'explicar els seus èmfasis, les llums que li permeten estendre la mirada. I aquest és, fonamentalment, el paper del Projecte Educatiu: el punt de trobada que es proposa als mestres i als pares per endegar, amb una base comuna, la responsabilitat d'educar una nova generació.

El Projecte Educatiu s'ha d'entendre, doncs, com un pacte de mínims que convida, moralment, a intentar aplicar-lo amb coherència a tots els que l'han fet seu.

Ramon Pecanins
Fundació Collserola

rpecanins@fcollserola.cat

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

El conte sense paraules

Hi havia un llibre que no tenia paraules. Aquell llibre volia tenir lletres però no sabia on hi havia paraules. Va pensar i va tenir una idea: anar a una escola i que cada nen escrivís una paraula bonica.

Al final va acabar sent un llibre que tothom llegia.

Martina Nordberg i Manchado
1r de primària

La tortugueta Marineta i l'estrelleta

La tortugueta Marineta vivia en una platja al fons del mar i va trobar una estrelleta que brillava molt.

La tortugueta Marineta li va dir:

- Vols fer un volt amb mi?
- Sí, però no podem perquè joestic al cel i tu al mar; però podem fer una altra cosa! Podem ser amigues!

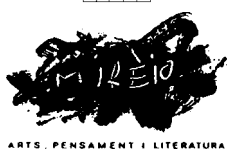
L'endemà l'estrelleta li va dir a la tortugueta Marineta si volia que l'agafés i li donés voltes perquè conegués els diferents planetes.

Van anar a visitar l'astre Sol que llegia tan bé que els va agradar molt. Li van dir si els podia explicar un conte i ho va fer.

Després van anar a veure el planeta Futbol i li van preguntar si podien fer un partit.

Al final estaven tan cansades que se'n van anar a casa.

Paula Cortés i Gil
2n de primària

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

La història dels nassos

Hi havia una vegada un pallasso que no li agradava el seu nas. El veia soso i lleig i en volia un altre de més original, que li agradés a tothom. Tenia un munt d'idees al cap com ara un nas amb punxes, un nas amb pèl, un nas de monstre, etc. Va anar provant cada una de les idees però cap no li agradava.

- Aquest nas no m'agrada, aquest nas tampoc- deia cada cop que provava un nou nas.

Un dia que anava pel carrer, li va caure una gota de pintura vermella al nas d'un pintor que estava pintant.

- Vols anar amb compte! Que no veus que m'has embrutat!- l'escriu. Però llavors es va adonar que tenia un nas molt original i que li agradava molt. Com que li va agradar tant, a les funcions es pintava el nas amb pintura, amb pintallavis, amb pintaungles, etc., però sempre de color vermell. Aquesta idea va agradar als altres pallassos, que li van copiar la idea. I aquesta és la història de perquè els pallassos porten el nas vermell i vet aquí un gat i vet aquí un gos aquest conte ja s'ha fos.

Celia Calvo i Aroca
3r de primària

L'arbre més bonic del jardí

Hi havia una vegada, al Ripollès, una casa molt gran que tenia un jardí preciós, encantador. Tothom que passava per allà, es parava a mirar-lo i a fer-li fotografies. Doncs bé, no us penseu que aquesta casa estava abandonada, que va! Aquesta casa estava habitada per la família Viladevall. La família Viladevall estava formada per l'Emma i la Mariona, dues bessones i els seus pares, l'Antoni i la Rosa. La casa la tenien d'estiueig. I és precisament aquí on comença la història.

Faltaven pocs dies perquè comencés l'escola i els pares de l'Emma i la Mariona ja començaven a netejar la casa (cada estiu, és estrany, abans d'anar-se'n, netegen i repoleixen la casa) i a fer maletes. Doncs bé, com que tot arriba en aquest món, se'n van anar i van deixar l'escombra a fora el jardí. L'escombra, en veure's al jardí i no a la cuina, va pensar: "ai mare, quin hivern que m'espera!".

I, tal com havia pensat, va arribar l'hivern i va començar a fer fred, i més fred, i encara més fred...

L'escombra, mig glaçada, va tenir una idea. Va anar a un avet i li va dir:

- Avet, tu que tens totes les fulles, em deixaries passar l'hivern amb tu?
- Que estàs de broma? –li va dir.– Si véns amb mi, a l'estiu ja no seré l'arbre més bonic del jardí!

L'escombra no es va rendir fàcilment. Va anar a un roure i li va dir:

- Roure, tu que encara no t'han caigut totes les fulles, em deixaries passar l'hivern amb tu?

El roure, rient, va dir:

- Que estàs de broma? Si véns amb mi a l'estiu ja no seré l'arbre més bonic del jardí!

I així, va anar fent amb l'alzina i amb tots els arbres del jardí. L'escombra, una mica trista, se'n va tornar al racó on l'havien deixat. De sobte, va passar una llavor volant amb el vent, i li va dir a l'escombra:

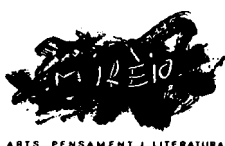
- Em deixes quedar-me amb tu aquest hivern?

I l'escombra va dir:

- Sí, i tant. Així tu em donaràs escalfor i jo a tu.

I així van passar l'hivern, juntets sense separar-se. Quan va passar l'hivern i la primavera, la família Viladevall va tornar a la casa d'estiueig. L'Emma i la Mariona van sortir com un llamp del cotxe i van córrer cap al jardí. Es van quedar parades davant d'un arbre molt bonic. I sabeu què era? Era la llavor, que havia florit al voltant de l'escombra i s'havien convertit en l'arbre més bonic del jardí.

Carlota Ramos i Casanova
4t de primària

La contaminació

La contaminació és com una explosió,
que s'ho va menjant tot com si fos la destrucció.

Tothom xerra massa,
però els fets es troben a casa.
Diuen que s'han equivocat,
però el Pol Nord ja s'ha trencat,

A l'hivern el temps és moderat,
però a l'estiu l'aigua s'haurà evaporat.
Només hi ha una solució, la voluntat,
cosa que molt poca gent ha superat.

Parem a pensar,
hi ha gent sense menjar!,
quan nosaltres l'únic que fem és gastar.
Per què no ho podem aturar?
Algun remei hi hem de posar.

El soroll també és un tipus de contaminació,
que per les ciutats és com si passés un petit avió.
No els importa molestar els "demés",
l'únic que volen és més i més.

Estic parlant dels "demés",
i si m'ho miro del revés?
Jo també he anat contaminant,
però petites idees he anat trobant.

Anglaterra ho ha intentat,
estan cinc minuts sense res il·luminat.
Però la majoria ha passat,
fingint que no se n'han assabentat.
Jo ho he aguantat,
però trobo que els cinc minuts,
es podrien haver prolongat.

Aquesta poesia no és per ser el campió,
sinó per una petita reflexió.
Això no ho dic per fer la pilota,
ho dic perquè al futur,
no vull mirar el món fent una ganyota.

Albert Borràs i Pons
5è de primària

El dibuixant de realitats

Tot va començar en un dia assolellat, quan el petit Marc estava dibuixant tan tranquil·lament al jardí de casa. El petit Marc que només tenia quatre anys, va dibuixar un petit vaixell de color blau i, de tant que li agradava, li va anar a ensenyar a la seva mare. A la seva mare li va encantar i va decidir emmarcar-lo a l'habitació perquè així de gran tingués un record d'aquell dibuix. Durant aquells dies, al petit Marc li va agafar per dibuixar i va decidir que de gran volia ser dibuixant com el seu pare. Aquella nit el petit Marc tenia molta son i es va adormir ràpidament però es va despertar a mitjanit per anar al lavabo però quan va ser de nou al llit va veure una llum blanca que el va deixar mig cec. Quan va recuperar la vista, va poder veure el vaixell que li havia emmarcat la seva mare. El petit Marc estava espantat i es pensava que era un somni o que encara no havia recuperat la vista del tot, però no va trigar molt a adonar-se que era cert. De cop i volta se li va acostar el petit vaixell i li va dir:

- Tu ets el petit Marc, nooo? Tu m'has dibuixat, vols ser amic meu?

En Marc no va entendre res excepte que volia ser amic seu, i el petit Marc va acceptar assentint amb el cap. El Marc estava content de tenir un nou amic i va decidir presentar-li a la seva mare. En Marc es va dirigir cap a la cuina per ensenyar a la seva mare el seu nou amic i quan la va trobar li va dir:

- Mira mare, aquest és el meu nou amic!

I la mare va respondre:

- Quin amic? Jo no veig a ningú.

El Marc va posar cara d'estranyat i se'n va anar a l'habitació i va tancar la porta i va mirar el petit vaixell i li va dir:

- Com és que no et pot veure la meua mare?

I el petit vaixell li va dir:

- Aaah, que encara no t'he dit que només em pots veure tu?

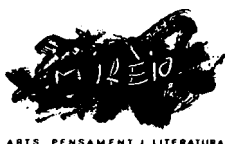
- Doncs, no.

- És que com ets el que m'has dibuixat només em pots veure tu.

- Bé, deixem-ho córrer- va dir el Marc.

A mesura que anaven passant els dies, el petit vaixell li anava dient al Marc coses sobre els dibuixos i un dia li va dir que si dibuixava més, faria més personatges. Al dia següent, a en Marc se li va ocórrer de dibuixar tot un grup d'amics i així ho va fer. A mesura que passaven els anys el Marc anava dibuixant fins que va fer una civilització de dibuixos. A ell li semblava estrany anar caminant pel carrer i ser l'únic que veïés els dibuixos i va tenir la idea de dibuixar un mag. Perquè fes un encanteri i que tothom pogués veure els dibuixos i així ho va fer. A partir d'aquell dia tothom va tenir l'encant de conèixer amb els dibuixos gràcies a en petit Marc o en aquest cas, ara, al gran Marc.

Raül Sánchez i Planas
6è de primària

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

Senyora de plata

Rodona, allargada, Senyora de plata.
 Propera, llunyana, envolta en silenci
 la foscor de la nit, l'amor esclata.
 Què fas que amb l'amor es pensi?

A la mar et mires, l'aigua et reflecteix,
 ets donzella presumida i solitària.
 La teva silueta còncava i convexa
 amaga darrere un núvol la teva grandària.

El dia se t'emporta, amb la nit retornes.
 I jo t'enyoro, Senyora de plata.
 Però quan em quedo a les fosques
 tu amb la teva imatge brilles com una fada.

De vegades tinc ganes de tu, de vegades no.
 De vegades t'odio perquè em sento sol.
 La gelosia em recorre l'ànima
 i aquest sentiment em fatiga.

Somrius cansada, mires amb tristor.
 Diques lluneta, qui et va prendre la il·lusió,
 Diques quin estel et va trencar el cor,
 Qui es va endur la teva passió?

Ja saps qui sóc?

Daniel Kumerz i Giménez
 1r de secundària

La nina

La nit del vint-i-quatre, m'agafen i, pel que diuen, em posen suaument sota l'arbre de Nadal. L'endemà, li ensenyen a la nena un regal. Jo només sento les veus, però ja estic nerviosa; qui deurà ser aquesta nena? Quina edat deu tenir? Em cuidarà bé? Va obrint el paper, ja veig quelcom a contrallum... encara no li puc veure la cara... Finalment, ens trobem, té uns cinc anys i sembla molt contenta de trobar-me...! Jo em sento feliç. M'agafa, una mica bruscament –jo la miro amb tendresa, necessito algú que m'estimi... Anem a jugar una estona juntes, que divertit! Però què passa, ja s'ha acabat? Si tot just acabem de començar... Em deixa a la seva habitació plena d'altres nines diferents, però que tenen una cosa en comú: a totes les han abandonat ràpidament! Em sento molt malament! Les meves companyes semblen conformar-se amb la situació... Millor aquí que a la fàbrica o en un magatzem. Arriba la nit d'aquest dia que semblava meravellós i la nena entra a l'habitació i sense mirar-nos, ni una carícia, com si fóssim un moble més, s'adorm. Ja està, les companyes gairebé se'n riuen, de mi, em diuen que de somnis no es pot viure, que toqui de peus a terra i m'adoni que això és el que m'espera dia rere dia, que ella ja no m'agafarà mai més, que ni tan sols em tocarà. Tanco els ulls i m'adormo, estic massa cansada per pensar... Però, a mitja nit, unes veus em desperten i giro el cap per veure què és el que està passant. Veig totes les nines i joguines de la nena en un grup i m'ajunto amb elles. Em presento i em donen la benvinguda. Després, m'expliquen què fan a les nits. Estan planejant com poder cridar l'atenció de la nena, ja que ella només vol afegir joguines a la seva col·lecció, més i més, però mai no hi juga. Bé, em sento sola, però veig que a tothom li passa el mateix, i per tant em quedo, escoltant primer, i a mesura que em sento millor formant part d'aquest grup divers. Hi són totes les joguines diferents que hi ha a l'habitació. Començo a reaccionar. Exposo la meua idea, una mica arriscada, però crec que val la pena. Hauríem de fer caure la prestatgeria, per cridar l'atenció de la nena i veure si així s'adona que som aquí i reacciona. Ho podríem fer demà mateix, quan es desperti! D'acord, d'acord.

Agafem els més forts, ens organitzem! Les grues que ajudin perquè ningú no es faci mal, les nines que organitzin amb la seva delicadesa els més forts... Ens passem tota la nit treballant i quan la nena es desperta, al matí següent, la prestatgeria comença a bellugar-se fins que li caiem tots a sobre, jo la primera, per donar exemple i per protegir la nena a mesura que vagin caient tots els altres. Ella no ens fa ni cas, se'n va corrent a demanar ajuda, i algú altre, no pas ella, ens torna a col·locar a la prestatgeria. No hem aconseguit res, només fer-nos petites ferides i esquincos per la caiguda i sentir-nos esgotats per no haver aconseguit res després de no dormir en tota la nit. A les dotze de la nit tornàvem a estar reunits, era igual la son, tot ens era igual, no volíem continuar vegetant així, ser trastos vells empolsats en una habitació. Resumint: vam quedar que abans que es despertés ens asseuríem tots al seu llit, al seu voltant; així ens veuria, entendria que som els seus amics i voldria jugar amb nosaltres.

ESCOLA
avenc
avenc

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

En despertar-se, ens va llençar a terra com si li féssim nosa, i va continuar com si res la seva vida. Més tard, ens van tornar a recollir com si res, ja ho coneixeu. La nit següent i moltes altres ens vam continuar reunint, però ja no sabíem què més fer per cridar l'atenció de la nena.

Van passar els dies, mesos, i un dia d'estiu va arribar la nena amb la seva mare amb una capsa molt grossa. Va començar a ficar-nos tots a la capsa:

- Això ho vols o ho llencem?
- Sí que ho vull!
- I això? Hem d'intentar portar poquetes coses a la casa nova, perquè la teva habitació ja no és tan gran.

Em van agafar:

- I aquesta nina?
- No. És igual, la llençarem, no em serveix per res i no és gaire maca.

Així va passar amb tots, la nena va dir que ja que la casa era nova, ella també volia joguines noves. Vam anar a parar als contenidors, però érem un grup, no em sentia sola!

Van passar les hores, em sentia feta un fàstic i m'estava congelant. De sobte, van arribar una nena amb el seu pare i van començar a regirar les escombraries. També ells dos estaven molt bruts i no anaven gaire ben vestits.

Vaig adonar-me que algú em destapava i va sonar un crit de sorpresa:

- Pare, pare, mira el que he trobat! És una nina i és maquíssima! Creus que me la puc quedar?
- I tant, Clara!

Em va agafar, em va estrènyer ben fort i es va passar hores i hores pentinant-me amb els seus dits bruts. La seva casa no tenia cap luxe, no s'assemblava gens on havia estat, però jo no ho necessitava, només necessitava l'amor que aquesta nena, la Clara, sí que era capaç de donar-me.

Per fi tenia el que volia, una nena que m'estimés i jugués amb mi! Que fàcil és ser feliç i que difícil pot arribar a ser-ho, oi? Depèn de nosaltres i de la capacitat que tinguem d'estimar...

Cristina Cañete i Massé
2n de secundària

L'estranya del mirall

Ja no sabries dir quan
 vas deixar de ser algú per passar a no ser ningú.
 Ja no saps quan va entrar aquella estranya a casa teva,
 la que et mira des de l'altre cantó del mirall
 i vaga entre les teves coses, acaricia fotografies, olora llibres.
 Intentes recordar però algú t'ha robat els records
 i estires la mà i toques el vidre fred
 i l'estranya t'imita
 i també es pentina els cabells blancs i dèbils amb tu,
 t'acompanya sempre, tu et sents incòmoda, però almenys no estàs sola.

Ja no sabries dir quan
 va ser el teu últim aniversari.
 Ni si ahir va ploure, ni quin dia és avui.
 Però tampoc no importa
 perquè tots els dies són idèntics, fotografies calcades d'ahir.
 I sospireu, tu i l'estranya del mirall,
 perquè no enteneu ben bé què hi feu aquí.

I demà potser us desperteu sent unes nenes
 i voleu sortir d'aquest pis amb olor de vell.
 Però la porta no s'obre
 i, tristes, compartiu un caramel mentre espereu els pares.
 O com ahir, que et van despertar les bombes,
 vas córrer a buscar els nens, però no eren a la seva habitació,
 I vas maleir entre llàgrimes el dictador mentre t'amagaves sota la taula.
 Fa uns dies us va venir a veure una família
 i vas tornar a somriure mentre ells t'estimaven i et cuidaven.
 Vas rastrejar les seves cares buscant-hi algun record, seguint-los la broma,
 i quan vas marxar vas pensar amb tristesa que t'hauria agradat tenir una
 família així.

Però avui no és un dia d'aquests.
 Et despertes, cansada i demacrada.
 Avui no t'aixecaràs del llit, perquè avui ja no cal esforçar-s'hi.
 Cada segon és un pas més cap al final
 i, quan queda tan poc que ja gairebé pots palpar la mort amb els dits,
 ells, per fi, tornen
 com una inundació, paraules, imatges, secrets, noms, records,
 tots tornen a tu,
 i t'arrosseguen fins al lavabo,
 on ella, a l'altre cantó del mirall, també s'està morint.
 I somriu, per últim cop,
 en veure-t'hi reflectida.

Anna Pérez i Martí
 3r de secundària

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

Camins

El Víctor es va despertar a les set del matí, amb el so estrident del despertador. Des que va obrir els ulls era conscient del dia que li esperava. Ni en els somnis havia pogut deixar de pensar-hi, en la Laia. En veure la mala cara que feia mentre esmorzava, els seus companys de pis van intentar animar-lo, i tot bromejant li van dir que als vint anys encara era a temps de trobar una altra noia. Encara amb el cap emboirat, va agafar el seu cotxe de segona mà per arribar fins a la facultat de Belles Arts.

La Teresa es va aixecar d'hora. Sempre havia estat una dona matinera. Un cop més va notar un buit a la banda esquerra d'aquell llit tan gran que des de feia un any li tocava ocupar tota sola. Molta gent ja li deia que faria bé d'anar-se'n a un apartament més petit i no tan ple de records, i la seva filla gran li havia proposat més d'una vegada que anés a viure a casa seva. Però, amb l'excusa de no voler ser una càrrega, encara no havia sigut capaç de deixar aquell pis de Gràcia, on havia viscut durant més de 20 anys amb el seu marit.

Al llarg del dia l'estat d'ànim del Víctor va anar millorant lentament. En alguna classe va coincidir amb la Laia, però ni la va mirar. També va ignorar el noi amb qui estava tota l'estona. El dia anterior ja li havia quedat prou clar que ella no se sentia culpable i que no intentaria amagar la veritable raó per la qual l'havia deixat. Un professor els va encarregar un treball sobre una obra de Picasso i, com que no tenia res a fer aquella tarda, va decidir anar al museu aquell mateix dia, havent dinat. Així aprofitaria el temps, es trauria un pes de sobre i també seria una bona manera de distreure's.

Com cada matí, la Teresa va sortir de casa per anar a prendre cafè a l'assolada terrassa de sempre, amb unes amigues. Després d'anar a buscar el pa i el diari va passar pel mercat a comprar el dinar. A casa, se li féu estrany cuinar per a una sola persona, encara no s'hi havia acostumat. Però aquell dia tenia una mica de pressa. Després de la mort del seu marit, s'havia apuntat a l'associació per a gent gran d'Amics dels Museus, per distreure's, i aquell dia tocava visitar el museu Picasso, i no volia fer tard.

En Víctor estava estudiant el quadre del museu quan va arribar un grup nombrós de jubilats. Li van cridar l'atenció, aquells avis que aprofitaven el temps lliure que no havien tingut fins llavors per aprendre el que no havien pogut durant tota la vida. Es va adonar de com de poc havia viscut, i de les moltes coses que encara li quedaven per fer. Va veure que el que ara li sem-

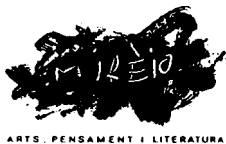

blava la fi del món no era més que un dels entrebancs que li posaria la vida, i que no valia la pena abandonar-s'hi. Li va fer gràcia la seva pròpia immaduresa; va somriure.

La Teresa era al museu quan va veure un jove. Li va recordar el seu nét gran. Feia temps que no el veia. Ben mirat, potser sí que ja era hora de mudar-se a casa de la seva filla. Ja n'hi havia prou, de viure sola, havia d'aprofitar la família que li quedava. Lamentar-se no servia de res. Per això va decidir tornar a començar, mirar-se la vida com aquell jove es mirava el quadre que tenia davant i, sense adonar-se'n, se li va escapar un somriure dels llavis.

Aquestes dues persones no es van arribar a conèixer mai. Però sense saber-ho, les seves vides havien estat en contacte durant un moment. Van seguir el seu propi destí, en direccions diferents, per camins diferents.

Mar Anglada i Raguer
4t de secundària

Les amigues i els cuiners

Hi havia una vegada unes nenes que es deien Mar, Maria i Marta. Un dia va ploure molt i com que no tenien paraigües van anar a un restaurant. Un cuiner molt simpàtic els va dir :

- Us voleu quedar a dinar?

Les noies van dir que sí. Quan van sortir del restaurant van veure que havia parat de ploure i als deu minuts va sortir l'arc de Sant Martí. La Maria va tenir una idea:

- Per què no anem a comprar un paraigües? Sí, sí.

I les tres noies van quedar ben contentes i conte contat ja s'ha acabat.

Clàudia Iglesias i Puigvert
1r de primària

L'esquelet que va perdre l'os i el detectiu vampir

Un bon dia l'esquelet Joan va tenir una sorpresa inesperada, havia perdut una de les seves costelles.

Va anar al famós detectiu vampir que es deia Quiubuscautroba.

- Hola Joan, què et passa? Va preguntar el detectiu.

- Que he perdut la costella de la dreta, la millor!

- Jo t'ajudaré! Va cridar el detectiu.

Després de buscar molt de temps en Joan estava trist. Van buscar durant dos dies sense parar i no la van trobar ni tampoc cap pista. Finalment, van anar al bosc perdut on tothom que entrava no sortia amb vida. Com que ells ja estaven morts, no tenien por de res. Buscant, buscant van trobar la bruixa Ziga-Zaga. A ella li faltava un ull, totes les dents, i mitja orella i els va dir:

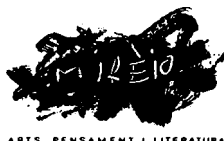
- Si voleu recuperar l'os haureu de lluitar!

Havia passat un mes i encara lluitaven i al final l'esquelet va dir:

- Allà! Allà! Està la meva costella!

Va córrer tant i tant que quasi va arribar a la velocitat de la llum i finalment va recuperar la costella.

Carles Soto i Garreta
2n de primària

El cocodril i la mosca

Hi havia una vegada una mosca que no parava d'empipar el cocodril. La mosca sempre repetia els mateixos acudits damunt d'una pedra. El cocodril ja n'estava fins al capdamunt de sentir-la fins que un dia... Nyam!!! Es va menjar la mosca.

La mosca estava atrapada. No podia sortir, va provar de cridar perquè algú l'ajudés però la pell de cocodril era massa gruixuda i no se sentia res des de fora. Va recordar que a classe de Ciències havia après a sortir de la panxa d'un cocodril. A continuació va agafar una fulla que hi havia i va volar fins a la gola. Després, li va rascar la gola i el cocodril va esternudar. Quan la mosca va estar a fora li va prometre al cocodril que no repetiria els mateixos acudits mai més. I des d'aquell dia van ser amics per sempre.

Èric Navarro i Crass
3r de primària

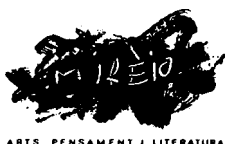
Quin rebombori de granja!

Hola a tots! Em presento, sóc la vaca Martina i vinc a explicar-vos una història (d'això ja fa uns quants anys). Bé, jo estava a la meua granja. Home! La de la senyora Piga amb els meus companys i companyes al prat. Mmmm! L'herba estava boníssima! Doncs bé, resulta que la cap, la vaca més grassa que es deia Florença, va organitzar un concurs de futbol. Al principi, totes les vaques no hi estaven d'acord però després ens vam animar i ens vam preparar.

Jo portava la cara pintada amb la bandera d'aquell equip que agrada tant a la gent, la bandera del Barça. La senyora Piga quan ens va veure a totes amb la cara pintada es va espantar però ens va portar al prat a veure que fèiem. I... justa la fusta, allà on volíem anar! Així doncs, el partit va començar. La pilota era una bola de palla.

El marcador marcava un a zero a favor de l'altre equip però després vam remuntar i ... gol meu!! Després d'uns altres gols que vam marcar, vam guanyar. La senyora Piga es va desmaiar i tot. La van portar al metge i quan ja es trobava bé ho va explicar a tothom. Des d'aquell moment en el nostre equip som unes feres i arravatem totes les pilotes i gol!!! Som les millors!!!

Paula Ramia i Díaz
4t de primària

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

El diccionari màgic

Hi havia una vegada, no fa gaire, un nen que es deia Martí que estava cansat de viure a la ciutat perquè allà no podia fer res: ni jugar pel carrer amb els amics, ni fer veure que estava en una missió especial ni viure cap aventura.

Un dia, els seus pares li van dir si volia anar a casa dels seus avis Josep i Josefina. Vivien al camp, on hi havia altres cases i els fills d'aquestes famílies eren molt amics d'en Martí i és clar, ell hi va estar d'acord. Quan van arribar a casa dels avis, en Martí va estar una estona amb ells i quan es disposava a pujar a la biblioteca a llegir algun llibre el seu avi li va dir:

- Un dia que estava a les golfes vaig trobar un llibre vell i vaig veure que hi posava "Diccionari ma..." i no vaig poder veure res més perquè la part de dalt estava estripada- va parar un moment i després va dir:

- Potser tu pots descobrir de què es tracta.

- Ara mateix hi vaig – va respondre en Martí.

Quan va arribar a la biblioteca va veure sobre una taula el llibre que li havia dit el seu avi. Tenia un aspecte ben misteriós i també va veure com el títol estava mig estripat el va obrir per la lletra "g" i va llegir la paraula gel. De cop tota l'habitació es va omplir de gel i en Martí espantat va tancar el diccionari i tot el gel va desaparèixer.

En Martí va anar a buscar els seus amics, en Pau i la Rosa, i els va explicar el que havia passat. Al principi no s'ho van creure, però després en Martí els va fer anar a la biblioteca i ho va tornar a provar amb la mateixa paraula i llavors es van quedar de pedra. En Pau després d'una estona va dir:

- I si ho provem amb... vampir!! Tots hi van estar d'acord, en Martí va trobar la paraula vampir i la va dir. De cop i volta, va aparèixer un ferotge vampir i tots es van espantar molt. Van cridar a la Rosa, que era la més llesta, perquè fes alguna cosa i ella va agafar el diccionari i va dir les paraules: all i creu. El vampir després de veure la creu i olorar l'all va caure a terra i la Rosa va tancar el diccionari.

Tots van abraçar-se. L'avi va venir a preguntar que havia passat i els nens, rient, van dir que no res.

Joan Vidiella i Martín
5è de primària

El cuiner

Si un bon cuiner
vols ser,
endavant en el teu camí
però un consell hauràs de seguir:

Fes alguna recepta normal
com una amanida
amb oli i sal,
una truita
amb patata i ceba
i cap a la paella
que l'oli espera.

Fes també receptes
inventades per tu,
com un trinxat sense patates
i un bistec com vulguis tu.

No facis coses estranyes
tipus Ferran Adrià,
inventa't les teves receptes
i tot t'agradarà.

Així que si un cuiner
treballador i feliç
vols arribar a ser
aquest consell hauràs de seguir.

Júlia Moreiro i Martínez
6è de primària

La mar

És un jardí,
de records,
on no hi ha fi,
només colors,
d'enyorança,
i tristor,
d'alegria
i amor.

A la sorra assegut
sento una remor,
que em recorda a tu
i m'arriba al cor,
se'm clava l'ànima
ràpida, sense dolor
com una fletxa màgica
càlida i ardent
sorollosa i sense so
amb el sol ponent
més allà de l'horitzó.

De records,
és un jardí
on no hi ha fi,
només colors,
d'enyorança,
i tristor,
d'alegria,
i amor.

De la mar
és el meu cor,
la vaig veure i d'ençà
que notà sa dolçor
no puc allunyar-me d'ella
que en la vida em guia en tot
igual que una estrella
d'idees i records.

Com un mirall gelat
on es perden els meus ulls
reflecteix els meus records
que semblen de molt lluny
però al llençar-m'hi, s'esborren
tal com l'aigua s'esmuny.

De records,
és un jardí
on no hi ha fi,
només colors,
d'enyorança,
i tristor,
d'alegria,
i amor.

Anna Garcia i Serra
1r de secundària

ARTS, PENSAMENT I LITERATURA

El preu de la pau

Al quarter general d'Ash Sharkat, al nord-est d'Iraq, regnava una pau insòlita. En Jon estava encara despert amb la cama embenada. La jornada anterior havia estat esgotadora i desmoralitzadora per a tots els integrants de la divisió S-404 de la marina nord-americana. S'havien llevat molt d'hora amb la sirena d'avís, ja que acabava d'haver-hi una nova troballa: una escola d'ensinistrament de l'art de la guerra per a majors de tretze anys, per a entrar a formar part de la insurgència, en aquest cas, kurda. Segons les ordres enviades explícitament des de Washington, la seva tasca es limitava únicament a la detenció de qualsevol individu que fos a l'edifici. Tothom va vestir-se a corre-cuita agafant els rifles convencionals R4 equipats amb visors de llum infraroja per a missions d'alt risc. La tensió era generalitzada, així com el desig de molts soldats d'anar a matar, amb el risc de ser morts. Fins al moment no hi havia hagut cap baixa. En Jon volia fer la seva feina i prou. Li agradaven els mètodes que s'ensenyaven a les acadèmies d'on ell havia sortit feia just tres mesos per viatjar a l'Iraq. No havia completat mai amb èxit cap missió, i aquesta no seria una excepció.

Els quaranta soldats van pujar als furgons en absolut silenci. Només se sentien, de tant en tant, els laments dels familiars dels caiguts. En arribar a Mosul, després de dues hores de remuntar el Tigris, els va rebre el general G. Scott. Era conegut per la seva experiència adquirida de jove a la guerra del Pèrsic, i també era conegut com l'*Inclement*. Els va explicar que ell dirigiria l'operació consistent a disparar a tothom que es creués pel seu camí, així com a tothom que fos a l'edifici. Així mateix, en casos extrems utilitzarien bombes de penjoll, prohibides internacionalment. Ningú no va gosar replicar tot i saber que molts infants moririen a les seves mans en poques hores. L'edifici tenia l'aspecte de qualsevol habitatge iraquíà: sostre baix i una única planta ampla amb dues habitacions i una entrada. La pudor a dins era intensa i persistent a causa de la descomposició dels cossos dels integrants d'ambdós bàndols.

-Dividim-nos –va dir l'Scott amb to baix-. Jon, Luke i els altres veniu amb mi. La resta aneu amb Leo.

-On ens dirigim? –va murmurar en Leo- A la primera o a la segona habitació?

-Vosaltres a la segona, i cobriu-nos bé el passadís: que no hi hagi imprevistos –va respondre l'Scott amb el seu característic to arrogant.

A la segona sala només hi havia papers, uns dos-cents rifles del calibre 26 i unes dianes en forma de soldat. En vista d'aquest panorama en Leo va haver de reprimir carregar el seu R4 i començar a disparar a tort i a dret. A la primera sala, la més gran, en Jon va veure un panorama desolador compost per quaranta nens maldormint amb un parell de mantes a terra. Li va agafar una sensació profunda de por i de llàstima. Va plorar. No podia ser veritat el que els seus ulls estaven presenciant. I per allò eren a l'Iraq? Per matar nens? Per una guerra de desobediència? Havien de ser clements?

-Dispareu! – va bramar l'Scott immers en odi profund-. Sense quarter!

Una munió de bales va sortir a la vegada dels rifles americans. La meitat dels que dormien van morir a l'instant, una altra bona part ho va fer a la segona i només alguns van aconseguir replegar-se darrere els llits amb algunes armes. En Leo va arribar en aquells moments per intentar inclinar la

ARTS, PENSAMENT I LITERATURA

balança. La resistència enemiga va disminuir. En Jon no volia disparar contra innocents fins que l'Scott el va amenaçar de disparar-li a ell; una bala va travessar-li la cama dreta just després d'haver disparat ell –amb molt dolor– la seva primera bala.

Estirat al llit reflexionava sobre el seu immediat futur. S'havia convertit en una càrrega molt pesada per als seus companys. Potser l'enviarien a l'hospital central de Bagdad, o potser als Estats Units. La seva estimada pàtria. Aquella que li havia obert les portes al món, a la desgràcia. Aquella que l'havia fet patir tant. Sentia rancúnia i enyorança a la vegada. Volia tornar per lluitar pels drets dels iraquians. Tornar a Chillum, el poble que l'havia vist créixer. El poble al nord de Washington, l'orgull dels Estats Units. Durant la nit, la ferida va anar empitjorant i va haver de ser traslladat a l'hospital general de Bagdad. Li van millorar la ferida, però havia de ser traslladat a un centre on li poguessin amputar amb seguretat la cama. L'havien d'enviar a Washington. Enyorava la seva ciutat i li havien començat a voltar pel cap idees sobre com explicar què és l'Iraq. Volia escriure al *Times* per fer sentir la seva veu. A les dues del migdia estaria al quiròfan per recuperar la seva cama perduda.

L'acabaven de despertar per donar-li un líquid que tenia un gust de mil dimonis, però que va haver de prendre's. Per calmar el dolor! Allò el mataria! Va estar repetint la mateixa operació durant dues setmanes fins que, per fi, van donar-li l'alta mèdica. Va sortir acompanyat de la seva mare, la qual li explicava que havia estat resant dia i nit des que van rebre la notícia de l'accident. Tan exagerada com sempre. En arribar a casa es va tancar a la seva habitació per escriure un text que l'endemà mateixa seria publicat al *Times*:

He tornat amb vida de l'Iraq, on he passat més de tres mesos. Vint-i-dos companys dels cinquanta que m'acompanyaven han mort. Ara em pregunto: quants més n'han de morir per fer tornar l'exèrcit sencer? O sempre hi haurà gent disposada a morir per una causa sense fonament? Obligaran tothom a fer-se soldat, o recorreran als nens soldat? La pregunta és: quan es pot arribar a sacrificar per una guerra on no hi hauríem d'haver ficat el nas? Hi ha afers més importants a resoldre als Estats Units com la reducció d'emissions de gasos productors de l'efecte hivernacle o la reducció de la capa d'ozó. També existeix el desenvolupament d'energies renovables, l'energia del nou mil·lenni, però no: seguim matant el planeta fins que ell ens mati a tots. Espero que el President hi sigui present per patir una mort dolorosa. Els republicans han dut a terme millores en seguretat interior, però han deixat envellir la cultura nord-americana així com la diversitat. Deixem-nos estar de bestieses i fem dimitir un personatge que no vol el que els americans volem: la pau. Una pau somiada que és impossible sense algú que de veritat l'estimi. L'ex-soldat Jon Gray.

Aquest article va fer obrir els ulls a alguns lectors del *Times*, que aviat es va convertir en un fòrum de crítiques als republicans, però sobretot al President. Cap d'elles era d'algun membre del partit demòcrata, però sí que hi havia articles de gent que donava suport als republicans tot i que veia la realitat. La notícia va donar la volta al món, i als diaris l'article d'en Jon sortia en portada. També li havien demanat fer xerrades en públic expressant la seva

opinió en relació a la seva experiència a l'Iraq. El que havia començat com un simple acte per manifestar la seva opinió sobre un tema que el tocava tan de ple, va acabar sent un maldecap per al govern. El que havia començat sent un insignificant i minúscul peó, va acabar convertint-se en un fort enemic que creava seguidors allà on anava. En Jon, però, no les tenia totes. No volia seguidors ni multituds aclamant-lo, només volia salvar soldats que al cap i a la fi eren ciutadans dels Estats Units.

L'endemà es va publicar una enquesta on es reflectia una baixada de la popularitat del President a favor del líder de l'oposició. Això no va agradar gens a en Jon que no volia entrar en política. Tampoc no va agradar gens a *Constitution Avenue*, la Casablanca, on es va convocar una reunió urgent per adoptar mesures davant els últims esdeveniments. Hi eren presents tots els ministres, així com el cap de la policia. S'havien prohibit manifestacions de caràcter pacifista, la qual cosa havia donat lloc a una baixada de la popularitat i de les intencions de vot, i disturbis impressionants. Per això la presència del cap de la policia. Al final de la reunió es va acordar que s'havia d'esborrar del mapa l'ex-soldat de manera discreta i amb una ràpida intervenció de la policia forense per no aixecar sospites, netejar la ferida i determinar que havia estat una parada cardíaca. Així s'apagarien les veus. Aquella mateixa nit es passaria a l'acció.

En arribar a casa, en Jon va trobar que no hi havia ningú i que feia fresca. Un altre cop la seva mare s'havia deixat la finestra oberta. Va anar a tancar-la i una bala li travessà de ple el cor, esquitxant el terra de vermell intens. Es va desplomar i va morir a l'instant. Cinc persones van entrar immediatament per extreure-li la bala i posar-hi silicona. Van netejar el terra i van marxar de seguida abans no vingués la seva mare.

Els funerals es van celebrar l'endemà a la zona zero. La policia havia atribuït la seva mort a una aturada cardíaca, cosa que molt poca gent es va empassar. Els rumors van anar creixent però, per sobre de tot, en Jon seria recordat per haver pagat el preu més alt d'una guerra.

Íñigo Cucurull i Ortega
2n de secundària

Pluja

Sortí de casa a quarts de set. Va tancar la porta amb suavitat, com si tingués por de fer-li mal. Una gota li va caure al nas. Va aixecar la vista cap al cel i pogué observar uns núvols negres que s'acostaven per l'horitzó. Cauria un bon xàfec. Durant uns instants va considerar l'opció de tornar a casa i agafar un paraigua però, finalment, decidí mullar-se i continuà el seu camí. Li va caure una altra gota, i una altra, i una altra, i una altra... La pluja, persistent, anava caient contra les lloses del carrer, els arbres, els edificis, els vianants, i tot allò desconegut que es trobava en la seva trajectòria. Continuà caminant a pas constant, al seu ritme, i mirà com la gent obria ràpidament els seus paraigües i com aquells que no en tenien s'afanyaven a posar els seus caps a cobert o es tapaven amb el que podien i corrien cap a casa seva. Era l'únic vianant d'aquell carrer que continuava igual que quan no plovia. Trobà aquelles reaccions exagerades, fins i tot una mica còmiques, però a ell poques situacions podien fer-li canviar de plans, i una mica de pluja no era una d'elles. Progressivament accelerà el pas fins a posar-se a córrer. Volia arribar al seu destí al més aviat possible. Arribà al parc, travessà la porta i salutà el guarda, que era dins la seva caseta. Avançà ràpidament a través de la gespa fins que es trobà en un racó apartat on hi havia un salze plo-raner centenari. Apartà les fines branques que el vent movia i s'hi assegué als peus, entre les arrels. Aquell lloc era especial per a ell, únic. Remenà la seva motxilla fins que hi trobà un paquet de cigarretes. En va treure una i l'encengué. Va fer-hi una calada. Tancà els ulls, s'empassà el fum i notà com li baixava fins als pulmons, acariciant les seves vies respiratòries. Assaborí el tabac al fons del paladar, a la part de darrere de la llengua, i després tragué el fum per la boca, a poc a poc. Es va sentir millor. Tancà els ulls i va fer una altra calada a la cigarreta que s'anava consumint lentament. I va continuar així, sense apagar-la, aprofitant-la al màxim, però fumant sempre amb calma. No tenia pressa. No, aquell dia en aquell moment no. No acostumava a fumar gaire, només ho feia quan es trobava assegut als peus d'aquell arbre, del seu arbre. El tabac l'ajudava a relaxar-se, i en fumar vora l'arbre s'oblidava de tot. Allà no l'envoltava la llum del sol que li cegava la vista i li cremava la pell. Allà no tenia calor a l'estiu perquè l'arbre, amarat de rosada, li refrescava la pell, sovint vermella a causa de les cremades solars, però tampoc no tenia fred a l'hivern perquè la saba que recorria l'arbre n'escalfava l'escorça, i s'hi arraulia ben a prop, intentant que la major part del seu cos hi estigués en contacte. L'arbre produïa una ombra que el protegia de la llum solar que tant de mal li feia. Allà ningú no se'l mirava amb llàstima ni amb fastic, ningú li deia que no sortís de casa i que es protegís del sol. De fet, allà mai no hi havia ningú, i es delectava en aquella pausada soledat, tan clara, tan perfecta. Tan sols el tabac i l'arbre li feien companyia, però ja en tenia prou. Allà no necessitava res més. Allà no hi havia la seva mare amb les seves preguntes constants i amb la seva eterna preocupació, ni el seu pare amb els seus crits escandalosos -sovint sense cap raó-, ni la seva germana amb les seves burles doloroses i cruels. La cigarreta continuà consumint-se fins que arribà al filtre. Va ser llavors quan va dipositar-ne la punta en un recipient metàl·lic on havia anat deixant les cendres. Per res del món no perjudicaria l'arbre que el protegia. Tornà a agafar la capsa i es fixà que al dors hi havia escrit amb lletres grans: "FUMAR PERJUDICA GRAVEMENTE SU SALUD Y LA DE LOS QUE ESTAN A SU ALREDEDOR". Girà el paquet, allà hi havia escrit: "FUMAR PUEDE MATAR". Va somriure irònicament. Si alguna cosa el mataria no seria precisament un paquet de tabac, ni dos, ni tres. L'encengué i tornà a xuclar. Continuava plovent. Notà com tota la seva debilitat s'esvaïa, com deixava enrere la seva condició d'humà imperfecte. Allà no tenia mai gana, ni set, ni son; tan sols menjava, bevia i dormia si li venia de gust. Allà cap mal no el molestava. Restà allà, assegut, sense pensar en res, escoltant com la pluja colpejava amb cada vegada més força tot allò que l'envoltava. També ell estava xop, calat fins al moll de l'os. Tenia la roba enganxada al cos i el cabell li degotava, però li era ben bé igual. Sentia l'olor de la terra

mullada, i gairebé podia notar com les plantes bevien, gota a gota, aquella aigua que queia d'aquell cel tan pur, tan ple de núvols. No entenia per què la resta de la societat denominava a això mal temps, quan per a ell era al revés. Era el sol, aquell horrible astre que produïa una llum bruta, que feia mal, que li cremava la pell i li danyava profundament els ulls, que feia que hagués d'anar sempre amb una capa gruixuda de crema solar de factor de protecció màxima i ulleres de sol. El sol. No entenia com tantes antigues civilitzacions havien adorat aquell astre com a un déu i, en canvi, prohibien el culte a la foscor. S'anà fent cada vegada més fosc, fins que la nit va acabar caient del tot, acompanyada per la pluja. Sabia que aviat tancarien el parc, però no es mogué d'allà on era, no li preocupava passar la nit tancat al parc. I esperarà. Esperà durant gairebé tota la nit als peus de l'arbre fins que, finalment, va veure una ombra entre les ombres. Una ombra molt semblant a la resta de la foscor.

- T'esperava. —digué tranquil·lament, des dels peus de l'arbre.

Ella s'atansà sense dir res i s'assequé al seu costat. Es miraren als ulls. Junts, formaven una imatge completament contrastada. Ell, blanc com la neu, com la llum, amb els cabells llisos i també nivis, amb els iris molt, molt clars, gairebé transparents, que gairebé eren impossibles de distingir amb la resta de la llum, tan sols una línia grisa els delimitava i, al centre, una petita pupil·la. Ella, negra com l'atzabeja, com la foscor, amb els cabells arrissats, llargs i també del color de la nit, amb els iris tan foscos que resultava impossible albirar-hi la pupil·la. Fins i tot els negres la trobaven massa negra. Es van posar a xerrar: primer, de coses banals, després, dels seus problemes, que resultaven ser molt semblants. Després, van quedar-se en silenci durant molta estona, amb la remor de la pluja de fons. No era un silenci que expressés una incomoditat entre ells. Únicament les paraules no els eren imprescindibles per comunicar-se. Podia semblar curiós que dues persones tan diferents es poguessin comprendre a la perfecció, fins al punt de poder parlar amb la mirada, però, fet i fet, es complementaven. Ell necessitava la foscor de la seva pell per alleujar la claror de la seva, i ella necessitava la llum dels seus ulls per il·luminar les tenebres dels seus. Tots dos odiaven el sol: ell, perquè la seva llum el colpejava, el punxava, se li ficava dins la pell i l'enrogia; ella, perquè la llum solar feia encara més evident la seva foscor. Els dos preferien desplaçar-se durant la nit: ell, perquè en l'obscuritat es veia menys la claror de la seva pell; ella, perquè se sentia part de la fosca, filla de les tenebres i, per tant, entre elles es movia, com si no fos més que una altra ombra en la penombra. Serien eternament diferents però, a la vegada, eternament iguals, perquè hi ha un moment en què el més oposat es troba i s'uneix, formant un equilibri ideal. Ells, separats, eren considerats paràsits en una societat dura i inflexible, però junts eren superiors a tot, a tothom. Eren, simplement, perfectes. S'adormiren estirats als peus del salze, molt a prop l'un de l'altre, amb les gotes de la pluja acariciant-los la pell. Quan ell es despertà ella ja no hi era. No sabia quina hora era. Mirà al seu voltant i es preguntà si hi havia alguna cosa que pogués destorbar-lo, però no, no hi havia ningú i continuava plovent. S'aixecà, es carregà la motxilla a l'esquena i caminà fins arribar a casa. Quan hi entrà, la seva mare l'abraçà plorant i murmurà un munt de coses sense sentit de les quals ell només entengué les paraules *pluja, tard, no venies, preocupada, molt mullat*. Seguidament, veié com la seva germana entrava al rebedor i li deia:

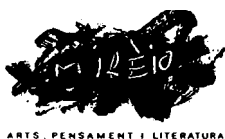
- Per què has tornat? No veus que sobres, que ningú no et vol? Ets estrany, massa blanc. Diuen que ets al·bí, però realment ets un fantasma. El que hauríem de fer és vendre't al zoo ara que Floquet de Neu és mort. Em fas por i fàstic quan em mires amb els teus ulls de vidre. Vés-te'n i no tornis!

- Calla Joana! No li diguis això al teu germà! —cridà el seu pare que acabava d'entrar a l'habitació.

- I tu, es pot saber on t'havies ficat? —continuà cridant dirigint-se a ell.

Ell, que continuava tranquil, sense fer cas de les paraules de la seva germana, respongué: - Era a l'arbre.

Adriana Cané i Calvo
3r de secundària

La jove del mirall

Jo em trobo allà, en un racó de les Rambles de Barcelona, sóc l'estàtua que passa més desapercebuda de totes, sóc *La jove del mirall*.

Des d'aquí veig la gent passar, famílies que semblen felices, nens que es paren a mirar les parades dels ocells, ancians simpàtics que passegen i, fins i tot, algun policia que s'entreté a tirar alguna moneda a les estàtues que el saluden.

Tot això m'ajuda a mantenir-me distreta, m'agrada veure la felicitat dels altres reflectida en els seus rostres.

Avui no he aconseguit gaires monedes, però les suficients per saber que hi ha gent que es fixa en els petits detalls. Aquesta tarda, un grup de nens simpàtics passejaven per les Rambles. Era un col·legi; cada nen portava una moneda a la mà i tots han anat a buscar l'estàtua més cridanera per tirar-li la seva moneda. La majoria han triat el bomber de davant del forn i la fada que fa bombolles. Però un nen s'ha acostat a mi, m'ha mirat amb cara alegre, ha tirat la moneda al cistell i m'ha picat l'ullet. Jo li he dedicat el meu millor somriure.

En aquestes dates tothom passeja per les Rambles, carregats amb bosses i paquets a les mans, els petits salten i corren amunt i avall contents amb les seves joguines.

Passen els dies i jo continuo aquí, ben ferma i decidida...

Un altre any i tot igual... però ahir vaig tenir una sorpresa agradable, el nen de la moneda va tornar a venir, havia canviat, caminava més àgilment i parlava amb més claredat.

Com l'any passat, es va acostar a mi, va tirar la moneda i em va dir:

- Hola, em dic Tomàs. I tu, com et dius? He vingut amb els meus avis aquí, a Barcelona i m'han donat una moneda perquè la doni a l'estàtua que més m'agradi. Tu has estat l'elegida.

Cada any el dia de Nadal vindré a Barcelona amb els meus avis.

Quan vaig sentir aquelles paraules gairebé em poso a plorar; mai ningú no s'havia dirigit a mi amb tanta tendresa.

Vaig obrir la boca amb intenció de contestar-li, però no em va sortir res, ni un trist so.

En Tomàs, en veure que feia molts esforços per parlar, em va dir:

- No sé què em vols dir, però jo me n'haig d'anar... Adéu! Fins l'any que ve!

En Tomàs s'allunyà, jo continuava pensant en les seves paraules, però sobretot pensava en el que m'havia passat. Tenir tantes coses a dir i no poder dir res...

Passaren cinc anys i *La jove del mirall* seguia al mateix lloc.

Avui és el dia! En Tomàs vindrà...

Fa més de cinc anys que en Tomàs ve a veure'm, el mateix dia i al mateix lloc, complint fidelment la seva promesa.

Entre la gent que passeja per les Rambles hi distingeixo la silueta d'una persona coneguda, és ell.

En Tomàs s'apropa a mi i tira la moneda.

- Quant de temps. Tenia por de no trobar-te, va dir en Tomàs amb veu tremolosa.

- Però ara que sóc al teu davant estic molt content. Ja sé que no pots parlar però m'agradaria dir-te que estàs preciosa, segueixes tenint el mateix aspecte que el dia que et vaig veure per primera vegada. Encara fas aquest somriure tan meravellós, cada cop que et lliuro la moneda. Espero poder seguir veient-te durant molts anys! Adéu!

Passaren dos anys més i en Tomàs no havia faltat mai a la cita, fins avui...

Vaig esperar durant tot el dia, se'm va fer etern, però ell no va aparèixer. Quan el rellotge va marcar les dotze de la nit, vaig intentar sortir corrents per anar a buscar en Tomàs.

Però, les meves cames no es van moure ni un centímetre, no podia moure les cames, però això no era l'únic, tampoc no podia moure els braços, ni el cap, ni tan sols els ulls.

De sobte una fredor va envair-me el cos, no podia respirar, però no estava morta, encara que no podia notar ni el fred de la nit, podia veure i sentir com la gent passejava per les Rambles.

El dia següent en Tomàs arribà i demanà perdó pel seu retard, però això no va ser suficient, alguna cosa ja havia canviat...

Ja no era una estàtua humana, era una estàtua de pedra, però amb sentiments humans.

En Tomàs diposità la moneda, però no va rebre el famós somriure a canvi. El jove començà a plorar desconsoladament i s'excusà. Jo no podia fer res, ni tan sols consolar-lo.

Però en Tomàs em va mirar fixament als ulls i va entendre la situació.

D'ençà d'aquell dia un ancià anomenat Tomàs visita cada dia una bella estàtua de *La jove del mirall* i diposita una moneda al seu cistell. Avui en dia encara se'l pot veure per les Rambles passejant tranquil·lament amb un somris als llavis i una moneda entre els dits.

Helena Llop i Álvarez
4t de secundària

He perdut la pilota

Hi havia una vegada un nen que es deia Pol i també hi havia una nena que es deia Maria. Estaven jugant a pilota i mentre s'ho estaven passant molt bé el Pol va tirar la pilota al riu. La pilota era de la Maria. La Maria se'n va anar a casa molt trista. Van passar molts dies i no es parlaven.

Un dia el Pol li va comprar una pilota molt bonica a la Maria i també li va donar un poema. Quan el Pol li va donar, la Maria li va dir gràcies. I ella li va donar un poema molt bonic i van ser amics.

Zoe Oms i Moreno
1r de primària

De quina raça ets?

Hi havia una vegada un husky i un dàlmata que anaven passejant. Eren bastant petitons, és clar.

- Qui ets?
- Sóc en Rufus, un dàlmata, i tu?
- Sóc la Lili, una husky.
- Sembles amable!

I es van enamorar.

El casament va ser un èxit però, a punt de casar-se, va venir el jurat i va dir:

- Vosaltres no us podeu casar, sou de diferents races. De quina raça serien els vostres fills?

- No ho sé, però segur que seran molt macos!
- D'acord! però que no siguin peluts, que no m'agraden els gossos peluts.

Uns dies més tard van néixer els cadells.

- Que rars!- van dir. Tenien un problema, eren peluts!

Van haver d'anar a la perruqueria. Els van deixar allà i després se'ls van emportar a l'escola: el Max, el Paxal, el Tobi i la Rut.

- Adéu fillets!

A l'hora del pati el Max va agafar la pilota i van jugar junts. Tots els miraven i preguntaven:

- De quina raça sou?
- No ho sabem - van respondre tots.

A casa, van preguntar a la mama:

- De quina raça som?
- No ho sabem. Per què no ens inventem la nostra raça? Ens poden dir o els gossos o els llestos o els peluts.

I al final, els Peluts.

Mònica Arroyo i Argenté
2n de primària

L'oreneta que no sabia volar

Hi havia una vegada una oreneta que no sabia volar. Cada dia agitava més i més les ales. Però cada dia el resultat era caure a terra. Un dia va decidir anar a veure l'Eloi, el metge. L'Eloi li va dir:

- Oreneta el que et passa a tu és que tens por.

Però l'oreneta li va dir:

- Què hi ha de dolent a tenir por?.

- Res! Però si tens por d'alguna cosa has d'intentar superar-la.

- Com se superen les pors?- va preguntar l'oreneta.

- No ho sé. Tu sabràs!

L'oreneta li va dir a l'Eloi gràcies i adéu i se'n va anar. En sortir de la consulta va anar a veure el mussol, el més savi de tot el bosc, i va dir l'oreneta al mussol:

- Mussol vull aprendre a volar i a superar la meva por.

El mussol i l'oreneta van començar a practicar dia darrere dia i al cap d'uns dies va aprendre a volar i a superar les seves pors. L'oreneta i el mussol es van fer amics i l'oreneta cada dia anava a visitar el mussol. L'oreneta va viure feliç i sense caure a terra.

Per això diuen: Tan sols has de tenir por de les teves pors.

Clàudia Fàbregas i Maymó
3r de primària

Vull escriure un poema

Vull escriure un poema,
però no sé què fer.
Ai pobre de mi!
Què faré?
Primer penso en fantasies,
però... de fantasies n'hi ha moltes!
Quina puc fer?

El mar! El mar amb estrelles i cargols,
amb peixos de colors.
Ja ho sé!

Volia escriure un poema,
però no sabia què fer.
He pensat en el mar...
Però de mars jo no en sé!

Muntanyes! Muntanyes amb arbres i flors,
amb prats de verds llampants.
Ja ho sé!

Volia escriure un poema,
però no sabia què fer.
He pensat en muntanyes...
però de muntanyes jo no en sé!

Amics! Amics d'aquí i amics d'allà,
amics de veritat.
Ja ho sé!

Volia escriure un poema,
però no sabia què fer.
He pensat en amics...
D'amics sí que en tinc,
d'amics sí que en sé!

Aina Naval i Cucurella
4t de primària

L'edat del pavo

Hola! Tinc una germana que es diu Pilar, i és més gran que jo. Ella té 14 anys, jo en tinc set. La meva mare diu que jo encara sóc massa petita per entendre les seves bajanades però diu que quan sigui més gran seré com la Pilar. Però jo no vull de cap manera. No vull perquè ella té una malaltia molt contagiosa, a la seva classe tothom la té: "L'edat del pavo".

És estranya, és amenaçadora, és presumida, és esgarrifosa... té molt poc a veure amb un paó. Us explicaré perquè:

Fase 1: Cada dia, ens llevem del llit a les set en punt, ella a les sis i mitja perquè es vol posar maca. Triant la roba es passa mitja hora, fa un munt de combinacions i després, morta de ràbia, es posa la roba que li diu la mare, remugant, però sabent que, en el fons, la mare té raó, sempre té raó.

Fase 2: El maquillatge. Ui, el maquillatge!! "La que se monta!!"

- Mami, passa'm el rímel!

- Mami, passa'm l'ombra d'ulls! I el "glass", please!

Després el cabell, com que el té arrissat es posa escuma per tota la cabellera, i després es passa hores amb l'assecador.

I així cada dia!!

Cada nit diu que l'endemà no esmorzarà per no engreixar-se, però al matí veu tot el menjar i ho devora tot.

També té "la regla". Li vaig preguntar què era això de la regla i ella em va dir amb cara de fàstic: "és l'estri que fas servir per subratllar la data i que et quedi recte, petitona!". Jo pensava que això era el regle i no "la regla"!!

És molt exigent amb ella mateixa, ho vol tot perfecte, i si no és així li agafa un atac i ens inunda la casa de llàgrimes.

Té un munt de "nòvios", tots "superguapos"!! (en això em vull assemblejar a ella).

Es posa el MP3 i no para mai d'escoltar música. Parla un barreig de català, castellà, anglès, francès i mexicà. A casa sempre està connectada al MSN i no hi ha qui entengui el que xerra amb els amics, tot ple de símbols estranys. El mòbil? Què em dieu del mòbil? Sense comentaris.

Encara que ella tingui aquesta mena de "virus" (i des d'aleshores ens barallem i és difícil compartir les coses com abans), quan hi penso, veig que l'estimo i que és la millor germana del món. En el fons vull assemblejar-me a ella. Aquesta és la raó per la qual no s'assembla a un paó. Escric això i així quan sigui gran m'hauré preparat per combatre aquest "virus". I tu, què penses fer?

Paula López i Garcia
5è de primària

Cada final és un principi

Ahir, jugant a futbol, vaig conèixer un noi de la meva edat, tenia set anys. Era un nen molt alegre i simpàtic, es deia Abel. Vam jugar a futbol tots dos plegats durant dues hores, i quan va començar a fer-se fosc vam tornar cap al poble.

Vivim molt a prop l'un de l'altre, al mateix poble, a cent cinquanta quilòmetres de la capital d'Etiòpia, Addis-Abeba. A les nostres cases no hi ha aigua potable, però si que tenim un petit televisor que no sé com funciona. Les cases són molt petites, d'una sola habitació.

Els caps de setmana són els dies que més agraden als meus germans Mohamed i Abdul, a tots els de l'equip de futbol i a mi. Ens agraden perquè són els dies que no treballem, a la tarda ens reunim a casa i fem gresca mirant els partits de futbol a la televisió.

Avui al matí m'he llevat molt d'hora per anar a treballar, no vaig a l'escola, els meus pares no tenen el luxe de tenir diners. He anat amb tots els meus germans excepte la Nesanet, ella encara té dos anys i és massa petita per portar pes d'un poblat a l'altre, es queda amb la mare que ajuda a cuinar al menjador del poble.

A casa som cinc germans, però només anem a treballar quatre i el pare. El nostre ofici és variable, a vegades portem eines a un poblat per construir una casa, i després la construïm, altres vegades treballem al camp... jo sempre vaig amb la meva germana gran, la Miasha, els pares diuen que sóc petit i em podria passar alguna cosa, aquests treballs són molt pesats.

Abans d'acabar la feina i d'anar a dinar m'he trobat l'Abel. Hem estat una bona estona parlant i després hem anat a dinar al menjador. A la tarda no hi ha treball, he estat tota la tarda parlant amb l'Abel, m'explicava la seva vida amb algunes anècdotes. La rutina del treball és molt avorrida, el que passa avui passarà també demà, i així fins dissabte.

Avui, dissabte, hem anat tota la família i l'Abel a buscar aigua al pou. Quan hem arribat ens hem trobat uns homes blancs vestits amb jaquetes antibales, també portaven moltes armes, pistoles, escopetes... El pare els ha preguntat què passava, però ningú no ha respost. Al cap d'una estona ens han fet fora a tots menys al pare, hem anat a amagar-nos darrere d'unes cases que hi havia. La mare ha volgut sortir per veure què passava i de sobte hem sentit trets de pistoles i escopetes. Tots ja sabíem què estava passant, els havien matat perquè havien col·laborat en una guerra, ja fa molt de temps.

En Mohament té tretze anys, quan ho ha descobert tot ha fugit corrents i no l'he tornat a veure mai més. Suposem que la Nesanet no entenia res i hem decidit no explicar-li el què passava. Jo he pensat que calia sortir d'allà i explicar al poble el que havia succeït, i així ho hem fet. A l'arribar al poble jo portava la Nesanet a l'esquena, tots estàvem molt cansats, la Miasha anava agafada de la mà amb l'Abdul, l'Abel també estava molt trist per la desgràcia de la nostra família.

Al cap d'un mes d'haver-ho explicat a tot el poblat, ens van portar a un centre per donar-nos en adopció. Va arribar el dia, em vaig acomiadar de l'Abel i em van caure unes llàgrimes, estava trist perquè mai més no tornaria a veure'l, era el millor amic, era com un germà per a mi.

Ara intento oblidar tota la meva vida a l'Àfrica i intento començar-ne una de nova amb la meva nova família a Itàlia. Ara estic estirat aquí, a la meva habitació, a la casa nova, sóc feliç, tinc nous amics i ja no treballo, vaig a l'escola i miro els partits de futbol del Milan en una televisió de pantalla plana, tinc electricitat, aigua potable... Ho tinc tot, però no tinc l'Abel.

Marta Domingo i Tarancón
6è de primària

ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EUROLÀLIA

Divertiment

Tot joiós i enoratjat,
hom veia Sant Jordi, el bell soldat.
Anava vestit amb una armadura,
amb les quatre barres de Catalunya.

Ell ja se sabia la història,
així que el drac esperava amb eufòria.
Però en veure'l no va saber què fer,
era enorme i groller.
Tenia unes dents esmolades i tortes,
i Sant Jordi espantat
va sortir disparat.

La princesa va cridar:
Cap a on vas? Ets tu qui m'ha de salvar!
Sant Jordi va pensar:
És veritat, la història he d'acabar.
Agafa l'espasa, puja al cavall
i tira muntanya avall.

Va atacar el drac
però aquest es va defensar.
Sant Jordi havia de guanyar,
per poder la princesa rescatar.

Tot va ser un cop de sort,
estava tan cansat que va ensopegar,
i el drac de tant riure es va ofegar.

Com ja sabeu, de la sang del drac
un Roser va brotar,
i Sant Jordi una rosa va agafar,
per a la princesa donar.

Ramon Bassols i Cornudella
1r de secundària

Ja arribarà

Avui m'he posat aquell vestit tan maco i m'he netejat les sabates que em va regalar el meu fill fa tants anys, i la infermera m'ha ajudat a posar-me les mitges noves, i fins i tot m'he pintat una mica els ulls, ja que avui em vindrà a buscar el meu fill.

"Carme, vine a esmorzar", van dir-me les noies, "ja vinc". Mentre esmorzava anava mirant les noies, pobretes. Quina pena, mira la Maria, tants diners que tenia i ara de què li han servit... Segur que va perdre el seny quan va deixar tota la seva fortuna a la Fundació protectora de gats muntosos. Però aquí també s'està bé: ens visita el metge dos cops per setmana i les infermeres sempre ens atenen molt bé... "Carme, vol jugar a les cartes?", va preguntar-me la Conxita. "Sí, clar que sí, però ràpid perquè vindrà el meu fill a buscar-me". Mentre jugàvem mirava la pobra Conxita, té tres fills i només la vénen a veure un cop cada tres mesos. I en aquest geriàtric n'està ple, d'històries com les de la pobra Conxita.

"Carai! Pobre fill meu, deu haver tingut tanta feina avui que encara no m'ha pogut venir a recollir, i mira que ja és l'hora de dinar. Però segur que em vindrà a buscar". I vam anar a dinar.

"Agustina, que li agrada aquest puré?" vaig preguntar-li a l'Agustina (una dona soltera que feia poc que havia vingut aquí). Ella em va dir que sí amb el cap, ja que no podia quasi parlar perquè havia tingut un vessament cerebral i ara estava bastant malament, però ella sí que havia tingut sort, perquè la venien a visitar molt sovint.

Bé, no passa res, segur que el meu fill deu estar aparcant el cotxe, perquè avui havia de venir a buscar-me... "Carme, vinga, acaba de sopar, que has d'anar a dormir", em va dir la infermera. Jo vaig assentir amb el cap i em vaig donar pressa a acabar, i em vaig posar al llit.

Avui el meu fill no m'ha vingut a buscar, potser demà ho farà o si no continuaré esperant-lo igual que he fet durant aquests últims cinc anys.

Berta Serret i Centelles
1r de secundària

ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TECNIC EULÀLIA

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

14 versos mínim

Imaginar, dubtar, pensar, suggerir,
descartar, agrupar, preguntar, intentar, relacionar.
El repte és començar.

* * * * *

Amor, respecte, traïció, tristesa, alegria, timidesa, decepció, tendresa,
confiança, seriositat, relació, egoisme, educació.
Pluja d'idees.

* * * * *

Difícil escollir
Idees per allí, idees per allà,
el cap no fa més que inventar
i tu sempre intentant buscar.

* * * * *

Preocupar-te pel vers,
la ment se t'acaba aclarint i les paraules acaben florint

* * * * *

Paper, goma i llapis...
Començar.

David Serradell i Zamora
2n de secundària

Planeta blau

Encara que no els aparenti, tinc cinquanta anys. Això és bastant per a una gota d'aigua. Les gotes d'aigua podem viure entre un segon i tota una eternitat. Com que generalment vivim poc, gairebé cap de nosaltres té pare ni mare. El meu pare va morir en una guerra d'aigua contra el foc. El portaven amb moltes altres en una cisterna i va ser dels primers a sortir de la cisterna i es va esclafar contra el foc. La meua mare va quedar vídua. Estava molt trista i es va suïcidar aprofitant un viatge des de Sud-àfrica a Turquia, tirant-se des d'un núvol al desert. Es va evaporar immediatament. Jo tenia tres germans, dels quals em vaig separar en una tempesta a l'Atlàntic. Durant la meua vida he passat quasibé per tot el planeta, he tingut moltes aventures i he conegut moltes gotes.

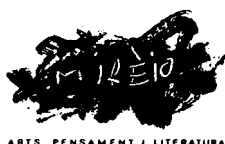
Vaig néixer a Barcelona el gener de 1956. Era un dia fred i la gent anava amb bufandes i guants. Aquell dia nevava. Tota la meua família i jo vàrem anar a caure sobre el parabrises d'un cotxe que ens envià directament al clavegueram. Del clavegueram vàrem anar a parar al mar. Allà un fort corrent que venia del nord ens empenyé fins a l'estret de Gibraltar. A l'alçada de Melilla veiérem una pastera i vàrem conèixer gotes negres de l'Àfrica. En creuar l'estret, el nostre pare es va perdre. Vàrem anar a parar a l'oceà Atlàntic. Després de molts anys vàrem arribar a Amèrica. Vàrem caure de cop a Cuba formant part d'un huracà. A Cuba hi vàrem conèixer dues gotes cubanes quan ja sortien de viatge cap a Sud-àfrica. Ens hi vàrem unir. Es deien Angelito i Letícia. De camí, els meus germans i la germana del cubà varen desaparèixer. El cubà i jo vàrem continuar amb la meua mare. Com us deia abans, estava molt trista: es va unir a una caravana de núvols que volien travessar el desert del Sàhara i es va desintegrar. Nosaltres continuàrem cap a Turquia. A Istanbul, l'Angelito, que estava molt gras, es va encallar en el filtre d'una depuradora i així vaig perdre el meu amic cubà.

També vaig conèixer Jeff, una gota americana que havia anat a fer turisme a Barcelona i va recalar al Camp Nou un dia de pluja. Creia que era famosa, perquè havia caigut sobre l'objectiu de la càmera just quan, en la final de la Champions, el Manchester United va marcar un gol contra el Bayern de Munich i va remuntar el partit. L'amic americà em va presentar una gota alemanya amiga seva. Es deia Hans, i tenia problemes amb l'alcohol. Ens vàrem fer molt amics i jo el vaig portar a Noruega on tenia un amic anomenat Olaf, que m'havia dit que si tenia problemes o volia anar a descansar que hi anés. Allà en Hans va superar els seus problemes amb l'alcohol.

Una vegada, a la Xina, vaig conèixer una gota que havia estat glaçada a la gran muralla xinesa. Quan jo li vaig caure al damunt, la vaig desglaçar. Només en veure-li la cara, em vaig enamorar de la Xiao. Ens vàrem casar i vàrem tenir fills però ella va morir en un tsunami. Se la va beure en Le Duc To, un lluç vietnamita. Quan el van pescar i se'l van menjar, ella es va evaporar.

Fa uns anys que em sento vell. Vaig aprofitar un corrent atlàntic que em portés fins a Sant Sebastià. Hi vaig conèixer l'Iñaki, una gota basca radical que em va ajudar a tornar a Barcelona. M'hi he retirat en una residència de gotes des d'on ara estic explicant aquesta història. Els meus amics Pierre, de Perpinyà, en Mario de Verona i en Vladimir, de Sant Petersburg em fan companyia. Aquí descensem, mentre esperem que l'escalfament d'aquest planeta, que era blau, acabi amb nosaltres.

Josep Laporte i Villar
2n de secundària

Terror vacui

Blanc. El color més fosc de tots,
el color de l'esperança;
bandera blanca, colom blanc.
Color inútil i frívol.
Blanc. Res. Buit.

És millor sentir dolor
que no sentir res.
És millor viure amb angoixa
que viure en blanc.
Buit. Pregon. Absolut.

La boira que ens encega, blanca.
La neu que ens congela, blanca.
La temença de no saber què pintar,
la por de no saber què escriure.
Teles blanques, fulls blancs.

Aixecar-te cada dia
sabent que no sents res,
ni tan sols la desesperació
de topar-te amb la solitud.
Tot és blanc. Tot és buit.

Anna Barón i Garcia
3r de Secundària

Entre paraules

Feia temps que no escrivia. La hipòcrita amabilitat que demostrava el director a confiar cada cop més en ell i, per tant, a asfixiar-lo amb una pila d'encàrrecs i treballs; les contínues disputes amb la seva dona quan aquesta constantment el recriminava que era un autista i un marginat social, i altres temes no menys importants foren els incidents que van fer el camí llarg i abrupte cap al seu escriptori. Ara, però, s'havia permès el luxe de crear un petit espai en el temps per estar només amb la seva esporàdica amant: la inspiració. Sospirà i obrí la porta que donava al seu petit refugi que mirava al mar. Necessitava concentrar-se: l'escriptura era un món que permetia aïllar-lo de les contínues dificultats que se li presentaven, era com la seva segona vida i no volia desapropiar-la pensant en problemes.

Odiava haver de deixar a mitges una obra, no pas per l'insignificant esforç que havia de fer després per recuperar el fil, sinó pel benestar del seu contingut. Amb el temps havia adquirit l'esbojarrada idea que els personatges de les seves novel·les tenien vida pròpia i s'imaginava que, en deixar d'escriure i meditar sobre ells, aquests eren sotmesos a un terrible suplici: la pèrdua d'allò que més estimaven. Acte seguit, com per art de màgia, la seva ànima i el seu cos anaven desapareixent molt lentament fins a arribar a perdre la possessió més apreciada de tot ésser humà, la vida. Després no hi havia res a fer. Ell intentava crear uns personatges idèntics però era incapaç, sempre hi havia algun detall que se li escapava; és impossible ressuscitar els morts. Va enfonsar-se en la seva confortable butaca i va recordar la història, deixada l'últim cop al voltant del capítol dinou. Faré un parell de capítols més i me n'aniré a dormir – es digué a si mateix, bo i sabent que no compliria la seva promesa, i començà a escriure.

Capítol 28. El bolígraf avançava a un pas regular i amb certa arrogància sobre la superfície del paper. L'home portava més de tres hores escrivint sense parar, però el seu rostre no reflectia cap mena de cansament ni esforç, al contrari, un ampli somriure de felicitat creuava les seves faccions com una ferida mal cicatritzada i semblava que estigués rebent un immens plaer per cada paraula que escrivia.

Capítol 29. La dona va esbufegar d'indignació entre els freds llençols del llit. Era ja fosca nit i l'home al qual corresponia l'altra banda del jaç seguia tancat al seu despatx. Enyorava aquells temps plens de caliu, quan encara no havien desaparegut els petons, quan encara es deien aquelles frases dolces que haurien dibuixat un somriure a qualsevol que els hagués vist. Ara però, feia més de quinze anys que s'havia esvaït la màgia i cadascú feia la seva vida, simplement compartien pis com dos vells coneguts. Va aixecar-se impacient: estava farta d'anar-se'n a dormir tota sola.

Capítol 30. El final de l'obra es feia cada cop més pròxim a mesura que anava passant el temps. S'adonà que fins ara havia escrit una obra bastant semblant a

ESCOLA
FREDERIC MISTRÀ
TECNIC EULÀLIA

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

la seva vida: el ritme era monòton durant tota la novel·la, no hi havia gaires escenes que sobrepassessin els límits de la normalitat. Ho hauria d'arreglar tot amb el final, havia de ser un desenllaç que trenqués totalment el ritme de la trama. És clar que això era molt fàcil de dir però difícil d'aconseguir. Es disposava a cercar un final adequat quan uns crits el traqueren dels seus pensaments. Era la seva dona.

- Qui és vostè? Què hi fa aquí? On és el meu marit?- Digué amb els ulls molt oberts i la cara desfigurada per la por.

- Què? Què? Amanda, si us plau, no estic per bromes- Encara que una veu dins seu li deia que no era cap broma, que la seva dona s'havia tornat boja o pitjor; que la seva dona, desesperada per la falta de comunicació, s'havia pres una dosi de tranquil·litzant massa forta i estava delirant.

- Co...com sap el meu nom?- Semblava espantada de debò, no entenia res, què hi feia aquell home al despatx? Lentament, com si algú l'estigués apuntant amb un revolver, va recular unes passes fins a tocar la fusta envernissada de la porta, va mirar per últim cop aquell home i va sortir corrents.

- Amanda...- ell va intentar aixecar-se de la majestuosa butaca però va caure a terra. Només li faltava això. Va intentar aixecar-se però no va poder. Estranyat va mirar-se les cames i va deixar anar un crit ofegat en adonar-se que li havien desaparegut. Va tornar a cridar el nom de la seva dona i, en veure que no obtenia resposta, va comprovar amb desesperació que algú havia deixat d'escriure.

Marc Barredo i Mouriz
3r de secundària

La veu sense sostre

El temps aturat.
És estiu.
És diumenge.
El crit poderós i primitiu esclata.
Encara és un soldat valent,
però ha perdut totes les guerres.
No té res, només la veu,
greu i profunda.

Lluita fins que el vi l'adorm.
Les mares aparten els nens.
No té res, només la veu.
Fot el camp d'aquí!
Només té la veu i el fan callar.

Ja no és estiu.
Ja no és diumenge.

Per al Mac Guiver, legionari fora de l'espai i el temps.

Mariona Serra i Boixadós
4t de secundària

Temps, rutina

Es mira el rellotge inquiet, fa tard altra vegada. Es maleeix i maleeix les hores que ha passat de més al despatx comptant una i altra vegada els últims guanys del dia, revisant la borsa per si de cas i resant perquè la secretària es quedi una estona més rondant pels despatxos, com cada vespre.

Torna a mirar el rellotge considerablement més neguitós. La dona espera a casa. Potser els nens ja han sopat i són a dormir. Davant de l'edifici, en una cantonada, busca un taxi amb la mirada. Cotxes, cotxes i més cotxes. Res. Segueix esperant. Veu un taxi. El crida. Res, no, el conductor no el veu. "Quin mal servei!", pensa. En passa un altre. Taxi! S'atura. Una veu li demana on va. Respon mentre intenta acomodar-se al Mercedes que se li ha aturat. Trànsit. Els minuts no avancen i de totes maneres sembla que porti una eternitat dins del taxi. El comptador del taxi no para de pujar i quan baixi del cotxe es prometrà que mai més no tornarà a agafar un taxi, que a partir d'ara passarà del transport públic, que es comprarà un cotxe i amb ell anirà cada dia a la feina. Però això s'ho promet cada dia... I cada dia, la mateixa rutina. Llevar-se d'hora, ben d'hora al matí, i vestir-se intentant que la dona no es desperti quan ell es vesteix. Es prepara un cafè molt carregat, anit va anar a dormir tard. Intenta aguantar-se com pot. Amb sort, durant el matí s'anirà despertant. Quan surt de casa, tots encara dormen. Agafa el bus que el deixa davant mateix de les oficines i entra directament en direcció al seu despatx. S'asseu a la cadira de pell que té, una de molt còmoda, i posa els peus sobre la taula. S'estira. Entra la secretària i ell es col·loca correctament. Comença la jornada. A la feina és on és realment feliç, així doncs es pren el dia amb calma i il·lusió. Es posa al dia de la borsa i vigila els empleats des del seu despatx. De tant en tant una reunió, però només de tant en tant. Aturen el que estan fent a les dues del migdia, però ell segueix capficat en els seus negocis. Menja un entrepà que li du la secretària. La tarda no varia gaire respecte del matí i, al vespre, cap a les vuit, és el moment en què, un per un, els treballadors abandonen les seves taules de treball per anar cap a les seves llars. "Jo també hauria d'anar plegant", es diu sovint. Però al final recorda la situació familiar, les discussions continuades amb la seva esposa i la feina que el pot. Es queda fins que el vigilant de nit el fa fora. Llavors surt inquiet com cada vespre i es promet que l'endemà tot canviarà. Que portarà els fills a l'escola i després anirà a la feina, que farà els mateixos horaris que la resta i que tornarà a casa amb el seu cotxe. Que li farà un regal ben bonic a la seva esposa i li dirà que l'estima encara que faci tant temps que no li ho recorda...

I mentre pensa en tot això, el taxi l'ha deixat davant de casa. Paga i treu les claus de la porteria. Arriba al primer pis, obre la porta de casa. Silenci, tot-hom dorm. Des de la porta de l'habitació contempla la noia amb qui es va casar des de lluny, adormida. Es tan maca! S'hi acosta i la mira bé. Ja no sembla tan jove i, tot i que dorm, algunes arrugues se li comencen a marcar a la cara. Ja en fa tant, de temps, de tot! Però ara ja és gran... I adonant-se que el temps i la rutina li han robat la vida, que li han aixafat la felicitat, es despulla i es fica dins del llit deixant que les llàgrimes li entelin els ulls.

Anna Galí i Bonet
4t de secundària

ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TECNIC EULÀLIA

Dos-cents mil·ligrams de Perdonalina

Data: 13 / 11 / 06. Pacient: 6469 / B

Descripció simptomàtica de la lesió, traumatisme, afecció, dolència, etc.

El subjecte presenta, en el moment de l'ingrés els següents trets físics: alopecía, llagrimals inflamats, taques moradenques que encerclen els ulls, pòmuls sortits, pal·lidesa de faccions (a excepció d'un cert envelliment a la zona del nas, possible rinitis), pronunciada curvatura inversa de la cavitat bucal i enfonsament anormal de les cavitats oculars.

Un examen més exhaustiu ha detectat taquicàrdies, hipertensió, tremolors, suduració excessiva, disnea paroxística nocturna, irritabilitat (fins a l'extrem de reduir a mínims la capacitat de relació social del subjecte) i comportaments obsessius i compulsius.

Observacions (fragment del quadern de notes del pacient): (...) Aquí, al recambró dels mals records, la pudor de podrit és insuportable. La fortor se'm fica per tots els porus de la pell i m'impregna fins al moll de l'os, fins a les fibres del cor. Se'm fica tan endins que no me la puc treure ni fregant-me la pell amb tota l'ànima. Per poder pactar amb els Errors, abans he de pudir com ells. (...) Aquí dins, els batecs del rellotge m'eixorden i ressonen amb cinisme. Cada sotrac de les seves busques fa lliscar llàgrimes sanguínies que fabrico a preu fet, diligentment. Una per segon, seixanta cada minut. Sense vacil·lar, sense embadocar-me, amb la màxima concentració. Produeixo, amb la precisió d'una màquina suïssa, cadascuna de les meves llàgrimes industrials. I no em queixo. El pacte inclou que faci la meva tasca sense protestar ni plorar. (...)

El Errors em fan ganyotes, coberts de brutícia. Les juntures que grinyolen, les llànties de rovell, el seu estat de putrefacció després de tants anys amuntegats, fan pensar que han estat realment maltractats durant tot aquest temps. Ara em claven els ulls hieràtics i burlescos, i permeten que les llàgrimes llisquin damunt la seva carn impàvida i els obrin un traç llarg i fi damunt la capa de pols gruixuda que els recobreix. "Què esperaves? Portàvem massa temps remullant-nos en llàgrimes alienes. I no hi ha res que faci més pudor que la pena immèrescuda, no ho trobes?" (...)

Sóc aquí per ell. Ocupo el mateix lloc que ell ha ocupat durant anys, fabricant llàgrimes laboriosament de vuit a cinc sense faltar ni un sol dia. És curiós (curiós?, esperpèntic, més aviat) veure com la roda de la Fortuna pot capgirar-se fins al punt de deixar-me penjat de cap per avall, quan creia que dominava, si no tot el món, almenys el meu. Ara és ell qui entrarà al recambró, amb la cara tapada per una espessa ombra negra i els ulls entelats. I ell recollirà, en nom de l'amistat, les llàgrimes que agonitzen a terra, les que han obert un solc damunt del cos de pedra dels Errors mofetes. Sense deliris, sense odís. Res de rancors, sobretot, que al capdavall encara som amics, oi?, una amistat autèntica, oi que t'ho creus? Les ficarà dins una proveta de plexiglàs, per mesurar-les al mil·límetre en nom de l'amistat. Farà un cop d'ull displicent a la proveta, i només en aquell precís instant adoptarà un aire venjatiu. I dirà amb desdeny: "No, encara no, "AMIC"... encara no has plorat pas tant com jo".

Diagnòstic final de la lesió, traumatisme, afecció, dolència, etc. Un cop duta a terme una anàlisi meticulosa del quadre de característiques físiques i psíquiques del pacient en qüestió, la Junta de Metges dictamina de forma tàcita i unànime que el pacient en qüestió (n.6469/B) es troba afectat de culpa en segon grau, la descripció de la qual s'inclou posteriorment per als interessats.

La culpa és un trastorn psicossomàtic multisistèmic causat per una o diverses alteracions de caràcter anímic capaces de desencadenar un procés d'autoagressió per part de l'organisme; és a dir, de provocar un atac a teixits sans per part del mateix sistema immunitari. El desenvolupament és el següent: durant el primer estadi de la malaltia (lleu, grau 1) és comuna la formació de nòduls a la part inferior de la laringe que obstrueixen l'entrada d'aire de la persona perjudicada i que solen generar, al seu torn, dificultats cardiorespiratòries, acompanyades de moviments bruscos i sobtats del diafragma que oprimeixen la cavitat toràcica. A continuació és probable que el pacient es vegi afectat per remordiments, unes contraccions espasmòdiques de la capa muscular gàstrica que disminueixen o pràcticament anul·len la sensació de gana, i que contribueixen a originar un estat de sobreexcitació considerablement desagradable. En un segon estadi, (punt intermedi, grau 2) s'hi afegeixen la síndrome de l'enveja (desordre emocional que es manifesta a través d'úlceres intestinals, ansietat i oclusions esporàdiques del múscul del pílor) i els atacs d'autocompleció (excessos que provoquen un notable emboirament de la vista i generen respostes de conducta de tendència egocèntrica). Finalment (situació de gravetat, grau 3), el curs de la malaltia se sol tancar amb la pèrdua de moments d'eufòria (s'han arribat a detectar matisos d'histrionisme) i intervals d'abúlia completa.

La Junta de Metges determina, com la seva obligació professional, recordar el caràcter de cronicitat i incurabilitat irrevocable de la culpa, així com la diversitat i complexitat de les seqüeles que comporta.

Nota. Dos-cents mil·ligrams de Perdonalina al dia poden alleujar les molèsties (veure tractaments propis de la medicina homeopàtica). Ineficaç en situació de gravetat.

Mireia Manzano i Martí
1r de batxillerat

Tres Dioses

Poseidón

Poema-latido

(Los números indican los silencios, que son latidos del corazón)

Sólo
un minuto
para contemplarte
sería (1, 2, 3)
suficiente.

Pero
nos separan
muchas cosas, muchas horas, muchos ríos...
y los mares (1) de silencio (1)
y de frío.

Y los bosques, las montañas,
las ciudades y el rugido
(del mar...)

Así que
como no puedo (1) alcanzarte,
voy a seguir mi camino
pensando (1, 2)
en esas cosas, esas horas, esos ríos...
Y los mares (1) de silencio (1)
y de olvido...

Afroditia

Crepúsculo de mí

No querré ser luz entre tinieblas.
Contigo me basta.
Puedo ser sombra entre las sombras,
o ser la luna, si tú quieres.
No querré ser aire, ni cielo
si la tarde nos sorprende
con mis manos en tu boca
y tus manos en mi seno.

Entonces sí.
Si quieres
seré lucero.

Una Ninfa

Encuentro

No te quiero, oye:
solo
un pensamiento mío
y un cuerpo real
se han confundido.
Solo
te miré.

Luego,
no te quiero.

Y esto es,
solamente,
confusión.

Adriana Nicolau i Jiménez
1r de batxillerat

Duet a tres bandes

*Per a tots aquells que escolten les mirades
Per a tots aquells que veuen les paraules*

Escolta, és el silenci dels estels, la calma de la nit. El mar bressola els infants, que dormen, innocents de tot allò que els envolta. Les ones acaricien dolçament l'arena de la platja, a l'ampara de la nit. Pels carrers es respira silenci; de fons, només s'escolta la remor dels arbres i el mar, sempre el mar. I l'infant dorm. Somia amb el mar que mai no ha vist despert, és blau intens. Sospira, està tranquil, sap que la mare el vetlla.

Però el silenci, el trenquen els plors. La calma és només una aparença necessària; la realitat és tensa. La foscor emmascara les misèries, però amb la seva arribada, vénen també les desconfiances i, inevitablement, la por. Es fan més presents que mai les angoixes de l'home que, incapaç de suportar-ho, respira feixugament i accelerada. La por, el pànic, es flairen per tot arreu. Finalment, l'amenaça més temuda es fa evident: la soledat. L'home està sol.

Tanmateix el mar...

El mar ha embogit. No li agrada el que veu. Arreu veu com l'home fa mal, es fa mal. La sorra li explica les històries d'aquells que jeuven sobre seu, les seves carícies, la seva tendresa. També hi ha bondat a l'home, diu. Però el mar no en fa cas. Massa llàgrimes s'han vessat, massa sang s'ha perdut. Pres d'una fúria irreprimible, lluita amb totes les seves forces. Lluita i lluita, contra tot, contra tothom, contra ell mateix; no en vol saber res. Atemoreix tothom, però res no canvia. Exhaust, retorna a la calma. Però aquesta ja no és la mateixa d'abans; a la llunyania les seves aigües estan ara tacades de roig. És el dol que porta per les injustícies comeses en la seva presència.

*"...estrany ofici, el teu, pintor. Converteixes la realitat a la tela.
Armat amb el teu pinzell, te'n fas amo, la immobilitzes, la domines..."*

Però al matí, el sol brilla altra vegada. Els malsons han cessat i els fantasmes s'han esvaït. El color ha tornat a les cases, al paisatge, als somriures de la gent. La canalla corre i riu de nou. Els acompanya una melodia, sempre perfecta, que serpenteja per carrers i places. És el violinista qui toca.

Serà una cadenza? Potser una elegia?

És un cant de vida, un cant a la vida. Ja fa molt de temps que començà i encara no s'acaba. És com l'obra sempre inacabada del pintor, la definitiva, on aquesta no és la vida. Amb la seva música, dona vida i sentit a tot allò que l'envolta. És una música constant que mai no s'atura. No se sap ben bé si brolla del músic o directament de l'ànima del violí.

Però avui s'ha girat un vent estrany...

De quines remotes terres vindrà ?

De primer és molest; després, feixuc; finalment, irat. Sembla la confusió i els dubtes, el desordre i la incomprensió. La música es torna fosca, a pesar del violinista. És com un lament profund, com si un dolor punyent no deixés lloc a cap altre sentiment. El vent és fred i ho escombra tot; s'enduu també la música. El violí emmudeix lentament. El poble és desert. Als carrers, no hi queda ningú; tampoc a les cases. Són tristes i buides, sense color; a l'interior ressonen les notes llunyanes d'un violí, o potser només en són el record.

I el violinista...

Encara hi és; sempre hi ha estat. Ara, però, està sol. Se sent buit; no hi voldria ser. La seva música s'esvaeix sense deixar rastre, cap estela del seu camí, cap estela a seguir. I amb ella, desapareix tot al seu voltant; tot allò que creava amb la seva paleta de colors. Una llàgrima regalima per la cara del violinista. Mulla la fusta de l'instrument, o és aquest que també plora? El violinista no ho sap.

I no marxa amb els altres?

No, ell no; no pas ell. Toca i espera. No pot fer altra cosa. Està lligat a la seva música malgrat que ella ja no hi sigui, malgrat la seva absència.

Encara té esperança...

...potser

"...esgarriós poder, el dels quadres. Passen els anys i els personatges continuen allí, captius dels seus pintors. Els sobreviuen, sens dubte, condemnats a l'eternitat en la seva soledat aclaparadora."

Irene Gallego i Granados
2n de batxillerat

Vint versos sobre la mort

¿Per què, pregunto al temps tan cruel,
gebre tinc al cap, camino tort?
Com és que veig la faç de la Mort?
¿Per què no noto el gust de la mel?

Ja no puc recordar aquell anhel
que em cremava el pit fa tant de temps,
quan era jove, fort i valent,
i em creia immortal com els estels.

Heus-me aquí, al llit i agonitzant.
Ningú sent els plors de l'esperit.
Estic atrapat al laberint
i la fosca m'espera al final.

Moren el poeta i el tirà,
com mor el pobre i com mor el vell,
com moren el lleó i l'anyell,
moro jo, antany jove i vital.

Quina és, doncs, la gran veritat?
Què m'espera al fons de l'espadat?
Ja la veig, prompte s'està acostant
La Mort, somrient, sempre triomfant.

Guillem Roura i Fenollosa
2n de batxillerat

Arts Plàstiques 2007

1r Premi

Marta Vidal i Pidevall
1r secundària Avenç

1r Premi

Gemma Monzo i Tatjé
2n secundària Avenç

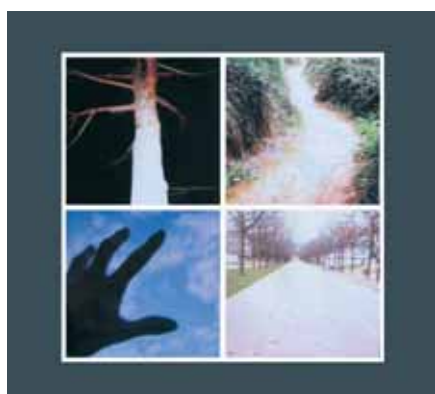
1r Premi

Alba Carbonell i Massagué
Júlia Dudet i Subirana
3r secundària Avenç

1r Premi ex aequo

Anna Cirera i Ferrer
4t secundària Avenç

1r Premi ex-aequo

Marta Bernadó i Francisco
4t secundària Avenç

1r Premi

Anna Isanta i Monclus
Paula Dominguez i Roca
Ivan Oller i Egea
1r secundària Ramon Fuster

1r Premi

Elisa Catafal i Tardós
Cristina Dominguez i Roca
2n secundària Ramon Fuster

1r Premi

Irene Hidalgo i Torrico
Marta Alcalá i Álvarez
3r secundària Ramon Fuster

1r Premi

Carla Calcina i Martínez
Carla Pescador i Garcia
4t secundària Ramon Fuster

1r Premi

Cristina Blancafort i Casas
 Carolina Sadurní i Roca
 1r secundària FM/TE

1r Premi

Sílvia Fages i Tiana
 2n secundària FM/TE

1r Premi

Lórien Folguera i Haro
 3r secundària FM/TE

1r Premi

Berta González i Embún
Marta Valverde i Lahuerta
4t secundària FM/TE

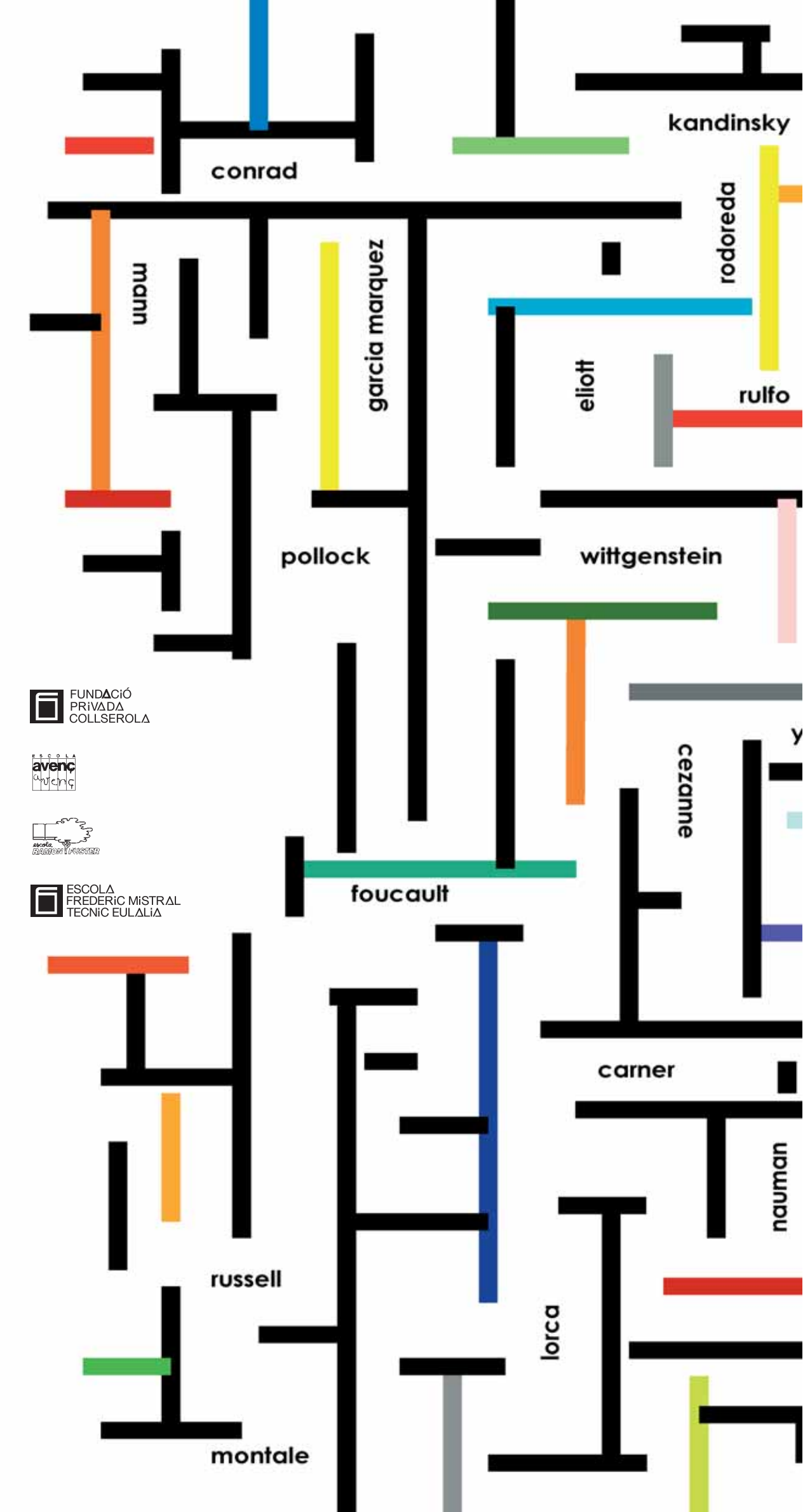
1r Premi

Mireia Marquez i Trasserra
Laia Moncayo i Alastruey
1r batxillerat FM/TE

1r Premi

Mireia Garcia i Cunill
Anna Llimós i Vidal
2n batxillerat FM/TE

kandinsky

conrad

rodoreda

mann

garcia marquez

eliot

rulfo

pollock

wittgenstein

FUNDACIÓ PRIVADA COLLSEROLA

ESCOLA AVENÇ

ESCOLA FANTOMY PAPER

ESCOLA FREDERIC MISTRAL TECNIC EULALIA

cezanne

foucault

carner

nauman

lorca

russell

montale

y